

THIÊN SỨ ĐÃ ĐẾN

VỚI TÔI NHƯ THẾ NÀO,

VÀ SỰ ỦY THÁC CỦA NGÀI

Và các anh em chắc là...Tôi thấy nhiều máy ghi âm ở dưới đây, và dĩ nhiên, họ sẽ ghi âm bài này. Bất cứ lúc nào anh em muốn biết thực sự điều gì Đức Thánh Linh muốn nói với anh em, hãy gặp những anh em đồng lao ở đây mà có những máy ghi âm này, họ có thể phát điều đó lại ngay, anh em có thể hiểu chính xác trường hợp của mình. Và hãy theo dõi và xem thử nó có xảy ra hoàn toàn chính xác như cách Nó đã nói không, anh em thấy đó. Khi anh em nghe nó phát ra, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, ‘Một việc nào đó, hay *đây* là cách *này*,’” hay cứ kiểm tra nó xem thử điều đó đúng hay không. Thấy không? Nó luôn luôn là cách đó.

2 Bây giờ, dành cho chỉ một bối cảnh nhỏ...Và tôi thật khá vui mừng tối nay rằng chỉ có một vài người trong chúng ta ở đây. Chúng ta thật sự là người nhà, phải không? Chúng ta không, không ai trong chúng ta, là người lạ. Chúng ta không...Tôi có thể chỉ dùng ngữ pháp Kentucky của tôi và cảm thấy đúng như ở nhà bây giờ, bởi vì chúng ta thì—chúng ta thì thật sự...Và tôi không muốn bỏ qua Kentucky lúc này, nếu có ai từ Kentucky đến đây. Có người nào từ Kentucky đến đây không? Hãy giơ tay lên. Nói! Tôi sẽ cảm thấy đúng như ở nhà, phải không? Điều đó tốt đẹp vô cùng.

3 Mẹ tôi trước đây trông coi một quán trọ. Và tôi đi xuống đó ngày nọ tìm thấy...Có một nhóm nhiều người đang ăn ở đó, tại cái bàn dài, lớn ở đó. Và tôi đã hỏi, “Bao nhiêu người ở đây đến từ Kentucky, hãy đứng lên.” Mọi người đều đứng lên. Và tôi đi lên nhà thờ tối hôm đó, nhà thờ của tôi, và tôi nói, “Bao nhiêu người ở đây đến từ Kentucky?” Mọi người đều đứng lên. Vì thế tôi nói, “Ồ, điều đó rất tốt.” Những nhà truyền giảng đã làm một việc tốt, vậy chúng ta rất biết ơn vì điều đó.

4 Bây giờ, trong Sách Rô-ma, chương thứ 11 và câu thứ 28. Hãy nghe kỹ bây giờ với việc đọc về lời Kinh Thánh.

Như luận về tin lành, thì họ là những kẻ thù nghịch bởi cố anh em: nhưng luận về sự lựa chọn, thì họ được yêu thương của các...bởi cố các tổ phụ.

Vì các sự ban cho và các sự kêu gọi của Đức Chúa Trời chẳng hề đổi lại được bao giờ.

5 Xin chúng ta cầu nguyện. Lạy Chúa, xin giúp đỡ chúng con giờ này tối nay khi chúng con cung kính đến gần điều này, với tất cả tấm lòng của chúng con, trong sự chân thành, chỉ vì sự vinh hiển Ngài mà những điều này được nói. Và xin giúp đỡ con, Chúa ôi, và đặt vào ngay tâm trí con chỉ những điều mà nên được nói và nói chừng nào. Xin ngăn con lại khi đó là giờ của Ngài. Con cầu xin để mọi tấm lòng sẽ nhận lãnh những điều này vì lợi ích của người đau và có nhu cầu trong cử tọa này. Vì con cầu xin điều đó trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ. A-men.

6 Bây giờ, tôi muốn đến gần đề tài này chỉ trong khi chúng ta có ít người. Và—và tôi sẽ cố không giữ anh em lại quá lâu, tôi sẽ đặt đồng hồ đeo tay tôi ra đây và cố hết sức lúc này để anh em ra về trong thì giờ tốt nhất hầu cho anh em có thể trở lại tối mai. Bây giờ, ở trong sự cầu nguyện. Tôi thậm chí không nghĩ chàng trai phát thể ra. Tôi đã không hỏi anh ấy có hay không...Và nếu họ đã không hay họ đã làm hay không làm, chẳng thành vấn đề. Chúng ta đã có những thể ở đây dù thể nào đi nữa nếu chúng ta phải gọi vài số. Vì thế, nếu không, ồ, chúng ta sẽ thật sự thấy những gì Đức Thánh Linh phán.

7 Bây giờ, nếu anh em lắng nghe kỹ...Bây giờ, điều này có thể... là điều mà tôi...Chỉ một vài người trong chúng ta ở đây, thật là thì giờ tốt để nói điều này, bởi vì nó—nó liên quan với đời sống cá nhân của chính tôi. Và đó là lý do tôi đọc lời Kinh Thánh này tối nay, để anh em có thể thấy rằng những sự ban cho và những sự kêu gọi chẳng phải là điều gì mà bất cứ ai có thể xứng đáng.

8 Phao-lô nói ở đây, nói, “Người Do Thái, trong hàng lối của Phúc âm, đã bị mù và xa cách Đức Chúa Trời, điều đó, vì ích lợi của chúng ta.” Nhưng câu ngay phía trước đó, nói rằng, “Tất cả

dân Y-sơ-ra-ên sẽ được cứu.” Tất cả dân Y-sơ-ra-ên sẽ được cứu. Theo như sự tuyển chọn, Đức Chúa Trời là Cha đã yêu họ và làm cho họ mù để chúng ta là các dân Ngoại có thể có một chỗ cho sự ăn năn hiện giờ, hầu cho, qua Áp-ra-ham, Dòng dõi của ông có thể ban phước khắp thế gian theo như Lời Ngài. Thấy quyền tối cao của Đức Chúa Trời như thế nào không? Lời Ngài thực sự phải xảy ra. Ngài thật sự không thể là gì khác. Và bây giờ chúng ta, bởi...Đức Chúa Trời đã chọn chúng ta; Ngài đã chọn dân Do Thái; và Ngài là...

9 Tất cả những điều này là sự biết trước của Đức Chúa Trời. Khi Ngài đã phán về họ điều gì sẽ xảy ra, Ngài đã biết trước điều đó. Vậy thì, Đức Chúa Trời, để là Đức Chúa Trời, từ ban đầu Ngài phải biết sự cuối cùng nếu không Ngài đã không phải là Đức Chúa Trời vô hạn. Đức Chúa Trời không muốn bất cứ ai bị hủy diệt. Chắc chắn không! Ngài không muốn người nào bị hư mất. Nhưng lúc ban đầu của sự bắt đầu của các ngày, thế—thế gian, Đức Chúa Trời đã biết thật chính xác ai sẽ được cứu và ai sẽ không được cứu. Ngài đã không muốn mọi người bị hư mất, “Ấy là ý Ngài không muốn người nào bị hư mất, nhưng chính là ý Ngài muốn cứu mọi người,” nhưng Ngài đã biết từ lúc ban đầu ai sẽ được cứu và ai sẽ không được. Đó là lý do Ngài có thể nói trước, “Điều này sẽ xảy ra. Điều kia sẽ xảy ra,” hay, “Điều này sẽ là *thế*. Người này sẽ là *cách đó*.” Hiểu không?

10 Ngài có thể biết trước điều đó bởi Ngài là vô hạn. Nếu anh em hiểu điều đó có ý nghĩa gì, đó chỉ là, “không có điều gì mà Ngài không biết.” Đấy, Ngài biết. Ồ, không có gì từ trước thời gian, và sau đó không có thời gian nữa, đấy, Ngài vẫn biết mọi sự. Mọi việc ở trong trí của Ngài. Và thế thì như Phao-lô đã nói trong Rô-ma, chương 8 và 9, “Thế thì tại sao Ngài còn quở trách?” Để chúng ta thấy điều đó, nhưng Đức Chúa Trời...

11 Giống như việc giảng Tin lành. Người nào đó nói, “Anh Branham, anh tin Điều đó không?”

Tôi nói, “Để xem.”

Nói, “Anh phải là người theo thuyết Calvin.”

Tôi nói, “Tôi là người theo thuyết Calvin chừng nào những người Calvin sống theo Kinh Thánh.”

¹² Bây giờ, có một nhánh trên Cây, đó là học thuyết Calvin, nhưng có nhiều nhánh nữa, cũng ở trên Cây đó. Một cây có nhiều hơn là một nhánh. Ngài chỉ muốn điều khiển nó hoạt động ra từ đó để đi vào sự An ninh Đòi đòi, và sau thời gian ngắn anh em tiếp tục đi ra khỏi để vào thuyết Phổ quát và anh em đánh rơi nó ra nơi nào đó, không có sự cuối cùng cho nó. Nhưng khi anh em đi suốt với thuyết Calvin, trở lại đứng lên và bắt đầu với học thuyết Arminian. Đấy, có nhánh khác nữa ở trên Cây, và nhánh khác trên Cây đó, chỉ tiếp tục. Toàn bộ sự việc với nhau làm nên Cây đó. Vì vậy tôi tin vào—vào...vào học thuyết Calvin chừng nào nó ở lại trong lời Kinh Thánh.

¹³ Và tôi tin rằng Đức Chúa Trời đã biết trước khi sáng thế, đã chọn Hội thánh Ngài trong Đấng Christ, và đã giết chết Đấng Christ trước khi tạo dựng thế gian. Thánh Kinh đã nói vậy, “Ngài là Chiên Con của Đức Chúa Trời bị giết từ khi sáng thế.” Thấy không? Và Chúa Jêsus đã phán rằng Ngài đã biết chúng ta trước khi sáng thế, Phao-lô đã nói rằng, “Ngài—Ngài đã biết chúng ta và đã định trước chúng ta cho sự làm con nuôi bởi Đức Chúa Jêsus Christ trước khi thế gian từng được hình thành.” Đó là Đức Chúa Trời. Đó là Cha của chúng ta. Thấy không?

¹⁴ Vì vậy đừng lo lắng, bánh xe đang quay thật tốt, mọi vật đang đến thật đúng lúc. Điều duy nhất, là, tham gia vòng quay đó. Và đó là—đó là phần tốt nhất về điều đó, thế thì anh em biết cách làm việc như thế nào khi anh em đang đi vào trong vòng quay đó.

¹⁵ Bây giờ, để ý nào, “Các sự ban cho và các sự kêu gọi không có gì đổi lại được,” đó là đường lối duy nhất mà tôi có thể—có thể đặt để sự kêu gọi của tôi trong Chúa dựa theo Kinh Thánh. Và tin rằng tôi ở với các bạn tối nay là những người chắc chắn sẽ hiểu điều này và không nghĩ nó thuộc về cá nhân, nhưng để anh em có thể có một sự hiểu biết và thực sự biết điều gì—điều gì Chúa đã phán thì Ngài sẽ làm, và thấy điều gì đang vận hành và rồi bước đi theo trong nó.

16 Bây giờ, lúc ban đầu, điều trước tiên mà tôi có thể luôn nhớ là một khả tượng. Điều trước tiên mà tôi có thể làm cho trí tôi nhớ lại là một khả tượng mà Chúa đã ban cho tôi. Và điều đó đã xảy ra cách đây nhiều, nhiều năm, khi tôi còn là một cậu bé. Và tôi đã có một viên đá trong tay.

17 Bây giờ, xin thứ lỗi cho tôi, tôi có thể nhớ khi đó mình đang mặc chiếc áo dài. Tôi không biết anh em có (hết thấy anh em) đủ tuổi để nhớ khi các cậu bé thường mặc áo dài không. Bao nhiêu người ở đây còn nhớ khi còn nhỏ đã mặc, vâng, những chiếc áo dài không? Ồ, tôi có thể nhớ, căn nhà nhỏ bé cũ kỹ của tôi ở đó chúng tôi đã sống, tôi đang bò trên nền nhà. Và người nào đó, tôi không biết là ai, bước vào. Và Mẹ đã làm một dải dây nhỏ—nhỏ màu xanh trên áo tôi. Và tôi chỉ vừa có thể bước đi. Nhưng tôi đang bò trên sàn nhà lúc đó, và tôi chọc ngón tay mình vào tuyết trên chân họ, và ăn tuyết rơi ra từ chân người đang đứng bên cạnh lò sưởi, để sưởi ấm. Tôi còn nhớ mẹ tôi đã xốc tôi lên khi thấy thế.

18 Và rồi điều tiếp theo tôi còn nhớ, phải là khoảng hai năm sau, tôi đã có một hòn đá nhỏ. Và điều đó chắc hẳn làm cho tôi vào khoảng ba tuổi, và em trai tôi lúc đó chỉ khoảng chưa tới hai tuổi. Và vì thế chúng tôi ra phía sau sân nơi chỉ có một sân dăm bào cũ ở đó người ta thường mang gỗ đến và chặt gỗ. Bao nhiêu người nhớ những ngày khi anh em thường kéo gỗ vào sân sau và chặt nó ra? Tại sao tôi đeo cà-vạt ngay cả tối nay? Tôi—tôi hoàn toàn như ở nhà.

19 Lúc đó khi họ...Bên ngoài sân dăm bào cũ đó có một nhánh sông, từ con suối chảy xuống ở đó. Có một cái gáo múc nước cũ ở con suối đó nơi chúng tôi có thể múc nước và đổ vào cái thùng cũ kỹ, cái thùng bằng gỗ cây tuyết tùng cũ, và mang nó xuống.

20 Tôi còn nhớ lần cuối cùng tôi thấy bà nội nhỏ bé, thân yêu của tôi trước khi bà chết, bà đã một trăm mười tuổi. Và khi bà chết, tôi đã bồng bà trên cánh tay tôi và giữ bà như thế này ngay trước khi bà chết. Bà vòng tay quanh người tôi, và nói, “Đức Chúa Trời ban phước cho linh hồn cháu, cháu cưng, bây giờ và mãi mãi,” khi bà chết.

21 Và tôi không nghĩ người bà đó có bao giờ có được cho riêng bà một—một đôi giày, trong đời bà. Và tôi còn nhớ nhìn xem bà, ngay cả khi tôi đã làm một thanh niên trẻ tuổi, muốn đi xuống để thấy chúng, và mỗi buổi sáng bà đã thức dậy, đi chân không, và đi qua tuyết để đến con suối, lấy một thùng nước rồi trở về, chân bà ngay trong tuyết đó. Vì vậy điều đó không làm tổn thương anh em, bà đã sống được một trăm mười tuổi. Cho nên (vâng, thừa quý vị) bà cũng, rất, rất khó nhọc.

22 Vậy nên tôi còn nhớ bà định kể cho tôi về bộ sưu tập bằng cẩm thạch của cha tôi mà ông đã chơi khi còn trẻ. “Và vật cũ kỹ tội nghiệp đó,” tôi nghĩ, “bà sẽ lên trên gác mái đó như thế nào?” Một căn nhà sơ sài, nhỏ bé có hai phòng cũ kỹ, và nó có một gác mái trên đó. Và họ đã chặt hai cây non, và làm một cái thang, để đi lên. Ồ, tôi đã nói...

23 Ồ, bây giờ, bà nói, “Bây giờ, sau bữa ăn tối bà sẽ kể cho cháu nghe, chỉ cho cháu thấy bộ sưu tập đá cẩm thạch của—của bố cháu.”

Và tôi nói, “Tốt quá.”

24 Vậy bà định chỉ chúng cho tôi thấy, trong một cái rương trên gác xếp nơi mà bà đã đặt những thứ của mình ra giống như những người già thường làm. Và tôi nghĩ, “Làm sao một người già đáng thương đi lên cái thang đó?” Vì thế tôi đã quanh quẩn ở đó và nói, “Bà ơi,” tôi nói, “này, chờ một chút, bà ơi, con sẽ lên đây và giúp bà.”

25 Bà đáp, “Đứng qua một bên.” Bà đi lên cái thang đó giống như một con sóc. Bà nói, “Thế nào, lên đây!”

Và tôi đáp, “Được rồi, Bà nội.”

26 Tôi nghĩ, “Ồ, chà, nếu tôi có thể chỉ được giống như thế, mạnh như thế lúc tôi một trăm mười tuổi!”

27 Bây giờ, lúc đó tôi nhớ sự sống ở con suối nhỏ xưa này, và tôi đã lấy một hòn đá và ném nó xuống như thế đó, trong bùn lầy, cố gắng cho em trai tôi thấy tôi mạnh như thế nào. Và có một con chim đang đậu trên cây ở đó và nó đang bay lượn, hót líu lo khắp nơi, một con chim nhỏ cổ đỏ hay chim gì đấy. Và, chim cổ đỏ nhỏ bé, tôi nghĩ nó đã nói với tôi. Và tôi quay lại và lắng

nghe, và chim bay đi, rồi có Tiếng phán, “Con sẽ sống một phần lớn cuộc đời con ở gần thành phố gọi là New Albany.”

28 Đó là ba dặm cách nơi tôi đã lớn lên. Đi, khoảng một năm sau, đến nơi đó, chưa bao giờ có ý về việc ra đi đến...New Albany. Suốt cuộc đời, những điều đó như thế nào...

29 Bây giờ, nhìn xem, dân tôi không ngoan đạo. Cha và mẹ tôi đã không đi nhà thờ. Trước đó, họ là tín đồ Công giáo.

30 Cháu trai nhỏ của tôi đang ngồi nơi nào đó ở đây tối nay, tôi đoán thế, tôi không biết. Cậu ấy là một người lính. Tôi đang cầu nguyện cho nó. Cậu ấy chính là người Công giáo, vẫn là người Công giáo. Và tối qua, khi cậu ấy ở đây và thấy những điều đó của Đức Chúa Trời, cậu ấy đang đứng ngay ở bục giảng đó. Cậu ấy nói, đang đứng ở đó, và cậu ấy nói, “Cậu Bill à?” Cậu ấy đã ở nước ngoài trong một thời gian dài, nói, “Khi cháu thấy điều đó...” Nói, “Điều—điều đó không xảy ra ở trong giáo hội Công giáo.” Cậu ấy nói, “Mà...Cháu—cháu tin, Cậu Bill, cậu đứng,” cậu ấy nói.

31 Và vì thế tôi đã nói, “Cháu yêu quý, không phải *cậu* đúng, chính là Ngài đúng. Đây, *Ngài* thì đúng.” Và vì vậy cậu ấy nói cậu ấy...Tôi nói, “Này, cậu không đang yêu cầu cháu làm điều gì cả, Melvin à, nhưng chỉ hầu việc Đức Chúa Jêsus Christ bằng cả tấm lòng của cháu. Cháu đi khắp nơi cháu muốn. Nhưng chắc chắn trong lòng cháu đã được Đức Chúa Jêsus Christ tái sinh, đây, trong lòng cháu. Rồi cháu đi bất cứ nhà thờ nào cháu muốn sau đó.”

32 Bây giờ, nhưng dân sự tôi trước đây là Công giáo. Cha tôi là người Ái Nhĩ Lan và mẹ tôi là người Ái Nhĩ Lan. Sự gián đoạn duy nhất có trong dòng máu Ái Nhĩ Lan là, bà ngoại tôi là người da đỏ Anh—điêng Cherokee. Mẹ tôi gần như mang dòng máu lai. Và vì thế nên tôi...đối với tôi, chính là của tôi...dòng dõi chúng tôi, sau khi ba thế hệ bị làm cho mất dần máu lai. Nhưng đó là sự gián đoạn duy nhất ở trong dòng máu Ái Nhĩ Lan hoàn toàn, Harvey và Branham là họ đầu. Và rồi sau đó là Lyons, mà vẫn là Ái Nhĩ Lan. Và lúc đó hết thấy họ đều là người Công giáo. Nhưng chính tôi, chúng tôi không có sự huấn luyện và sự dạy dỗ tôn giáo chút nào, khi còn nhỏ.

³³ Nhưng những sự ban cho đó, những khái tượng ấy, tôi đã thấy những khái tượng ngay lúc đó thật giống y như tôi thấy lúc này, đúng thế, bởi vì những sự ban cho và sự kêu gọi không có gì đổi lại được. Đó là sự biết trước của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời đang làm điều gì đó. Suốt cuộc đời tôi sợ nói bất cứ điều gì về nó.

³⁴ Anh em đã đọc câu chuyện của tôi trong cuốn sách nhỏ gọi là *Đức Chúa Jêsus Christ Hôm Qua, Ngày Nay, Và Cho Đến Đời Đời Không Hề Thay Đổi*. Tôi nghĩ nó có ở trong một số quyển sách, những quyển sách khác. Đúng thế không, Gene? Nó ở trong cuốn sách này, một cuốn sách bình thường—bình thường, trong cuốn—trong cuốn sách chúng ta có lúc này phải không? Đó là, *Câu Chuyện Cuộc Đời* phải không? Tôi nghĩ là thế. Thế thì khi chúng ta đã có...Điều đó không kinh khủng ư? Những cuốn sách của chính tôi, và tôi chưa bao giờ đọc chúng, chính tôi. Nhưng một số người khác đã viết chúng, thế rồi nó thật sự là điều gì đó họ đưa vào trong buổi nhóm. Tôi đã đọc qua điều đó, vì thế tôi đang trông đợi điều gì khác xảy ra. Vì vậy, cho nên, chúng rất tốt, tôi đã đọc một phần sách ấy lúc này, ở nhiều nơi, ngay khi tôi có một cơ hội.

³⁵ Và bây giờ, dù thế nào đi nữa, như một—như một cậu bé, anh em biết khái tượng đã nói điều đó như thế nào với tôi, lúc đó tôi khoảng bảy tuổi, và nói, “Đừng uống rượu hay hút thuốc hay làm ô uế thân thể người bất cứ cách nào, sẽ có một công tác dành cho người thi hành khi người lớn hơn.” Và anh em đã nghe nói về điều đó trong quyển sách. Ồ, đúng thế. Suốt từ đầu nó liên tục xảy ra.

³⁶ Khi tôi trở thành một mục sư truyền đạo, ồ, lúc đó nó—lúc đó nó thực sự bắt đầu xảy ra liên tục.

³⁷ Và một đêm nọ tôi thấy Đức Chúa Jêsus của chúng ta. Tôi nói điều này với sự cho phép, tôi tin, từ Đức Thánh Linh. Thiên sứ của Chúa mà đến thì không phải Chúa Jêsus. Nó không giống như Ngài trong cùng một khái tượng. Vì, khái tượng tôi thấy về Đức Chúa Jêsus, Ngài là một Người nhỏ nhắn. Ngài đã không...Tôi đã ở ngoài đồng ruộng, đang cầu nguyện cho ba tôi. Và tôi trở về

và tôi đi ngủ, và đêm đó tôi đã nhìn thấy ông và tôi—tôi nói, “Ôi Đức Chúa Trời ơi, xin cứu ông ấy!”

³⁸ Mẹ tôi đã được cứu rồi và tôi đã làm phép báp-têm cho bà. Lúc đó tôi nghĩ, “Ồ, bố tôi uống rượu quá nhiều.” Và tôi nghĩ, “Ước gì mình có thể thực sự đem ông đến tin nhận Đức Chúa Jê-sus!” Tôi đi ra ngoài, nằm xuống trên chiếc giường cũ nhỏ ở phòng trước, gần cửa ra vào.

³⁹ Và Điều gì đó nói với tôi, “Hãy dậy.” Và tôi đứng dậy, đi bộ, và đi trở lại vào cánh đồng phía sau tôi, một cánh đồng cây đậu chổi thân thuộc.

⁴⁰ Và ở đó, đứng cách tôi không quá mười bước chân, một Người đã đứng đó; mặc áo màu trắng, một Người nhỏ con; có đôi cánh tay Ngài gấp lại như thế *này*; hàm râu, hầu như ngắn; tóc dài xuống tới vai Ngài; và Ngài đang nhìn nghiêng, giống như *thế*; trông có vẻ nhân từ. Nhưng tôi không thể hiểu điều đó, cách mà bàn chân của Ngài, cái này sau cái kia. Và gió đang thổi, áo xống Ngài lay động, cây xô thơm đang nở hoa.

⁴¹ Tôi nghĩ, “Bây giờ, chờ một chút.” Tôi tự căn mình. Tôi nói, “Bây giờ, mình không ngủ.” Và tôi kéo xuống, kéo đứt một mẩu cây đậu chổi đó, anh em biết, dùng nó như tấm xỉa răng. Tôi bỏ nó vào miệng tôi. Tôi nhìn lui hướng về nhà. Tôi nói, “Không, mình đã ở đó cầu nguyện cho bố, và Điều gì đó phán bảo mình ra đây, và ở đây Người này đang đứng.”

⁴² Tôi nghĩ, “Người đó trông giống như Đức Chúa Jê-sus.” Tôi nghĩ, “Tôi tự hỏi điều đó có thực không?” Ngài đang nhìn thật chính xác, hướng về nhà tôi ở đó lúc bấy giờ. Vì vậy tôi di chuyển quanh quần cách *này* để tôi có thể gặp Ngài. Và tôi có thể thấy một bên mặt Ngài như thế. Nhưng Ngài...Tôi phải quay lại cách *này* để thấy Ngài. Và tôi nói, “Ừm!” Ngài không hề di chuyển. Và tôi nghĩ, “Mình tin mình sẽ gọi Ngài.” Và tôi nói, “Chúa Jê-sus.” Và khi đó Ngài đã, Ngài đã nhìn quanh như *thế*. Tôi còn nhớ tất cả điều đó, Ngài thực sự đưa cánh tay Ngài ra.

⁴³ Không có một nghệ sĩ nào trên đời có thể vẽ hình của Ngài, tính cách của mặt Ngài. Bức tranh đẹp nhất tôi từng thấy là *Đầu của Đấng Christ lúc Ba Mươi Ba* của Hofmann, tôi đã tìm nó trong

mọi tài liệu và mọi thứ tôi sử dụng. Đó là bởi vì bức tranh đó thực sự trông giống nó, và thế nên...hay là khá gần, gần như có thể được.

44 Ngài trông giống như, một Người, nếu Ngài đã phán, thế gian sẽ chấm dứt, và tuy nhiên với quá nhiều tình yêu thương và lòng nhân từ cho đến khi anh em—anh em...Tôi chỉ nếm qua. Và vào lúc ban ngày, tôi thấy chính mình ngay trong buổi bình minh của ngày, mặc áo ngủ đầm đầy nước mắt, khi tôi trở lại với chính mình, đi dạo, qua cánh đồng đậu chổi, về nhà.

45 Tôi đã nói điều đó với một người bạn mục sư truyền đạo của tôi. Anh ấy nói, “Billy, Điều đó sẽ ám ảnh anh thành điên khùng.” Anh ấy nói, “Đó là ma quỷ.” Và nói, “Anh đừng ngu dại với chuyện như thế.” Lúc đó tôi là một mục sư Báp-tít.

46 Thế đấy, tôi đi đến với người bạn cũ khác của tôi. Tôi ngồi xuống và nói với anh về Nó. Tôi nói, “Thưa anh, anh nghĩ gì về Điều đó?”

47 Anh ấy nói, “Thôi được, Billy, tôi sẽ nói cho anh biết.” Anh ấy nói, “Tôi tin nếu anh cố gắng giữ cuộc sống mình, chỉ giảng những gì trong Kinh Thánh đây, ân điển của Đức Chúa Trời và vân vân, tôi không muốn ra ngoài đi theo việc cuồng tín nào đó, điều gì giống như thế.”

48 Tôi đáp, “Thưa anh, tôi không muốn nói đi ra để theo việc cuồng tín nào đó.” Tôi nói, “Điều duy nhất tôi đang cố gắng tìm thấy là điều này là gì.”

49 Anh ấy nói, “Billy, cách đây nhiều năm người ta thường có việc này trong các giáo hội. Nhưng,” nói, “khi các sứ đồ đã hết, thì những điều này cũng hết với họ.” Và nói, “Bây giờ điều duy nhất mà chúng ta có đó...bất cứ điều gì về những việc thấy đó,” nói, “nó là những người theo thuyết duy linh, ma quỷ.”

Tôi đáp, “Ô Anh McKinney, anh muốn nói thế à?”

Anh ấy đáp, “Vâng, thưa anh.”

Tôi nói, “Ôi Đức Chúa Trời, xin thương xót tôi!”

50 Tôi nói, “Tôi—tôi...Ô, Anh McKinney, xin anh—xin anh cầu nguyện với tôi để Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ để điều đó

xảy đến với tôi? Anh biết tôi yêu Ngài và tôi không muốn sai trật trong những việc này.” Tôi nói, “Anh cầu nguyện với tôi.”

⁵¹ Anh ấy nói, “Được, Anh Billy.” Và vì thế chúng tôi đã cầu nguyện ngay ở đó trong nhà—trong nhà của cha xứ.

⁵² Tôi đã hỏi nhiều mục sư truyền đạo. Sự việc cũng đi đến chỗ như vậy. Lúc đó tôi đã hoảng sợ khi hỏi họ, bởi vì họ nghĩ tôi là ma quỷ. Cho nên tôi—tôi không muốn như thế. Tôi biết trong lòng tôi có điều gì đã xảy ra. Bây giờ, chỉ thế thôi, có—có điều gì đó trong lòng tôi đã xảy ra. Và tôi không muốn như thế, không bao giờ.

⁵³ Cho nên sau nhiều năm, ngày nọ tôi nghe dưới giáo hội Báp-tít Đầu Tiên nơi tôi là thuộc viên lúc đó, tôi nghe có người nói, “Này, anh nên đi qua đó và nghe những thánh quá máu họ nói tối qua.”

⁵⁴ Và tôi nghĩ, “Thánh quá máu à?” Và một trong những người bạn của tôi, ca sĩ giọng trầm, Walt Johnson, và tôi nói, “Là gì thế, Anh Walt?”

Anh đáp, “Một đám những người Ngũ Tuần này.”

Tôi nói, “Cái gì?”

⁵⁵ Anh đáp, “Những người Ngũ Tuần!” Nói, “Billy, nếu anh từng thấy điều đó,” nói, “họ lăn trên sàn nhà như thế đó và nhảy lên nhảy xuống.” Và nói, “Họ nói rằng họ phải nói huyền thuyên bằng một số tiếng lạ nếu không thì họ—họ không được cứu.”

Và tôi nói, “Những người đó ở đâu?”

⁵⁶ “Ồ,” nói, “một buổi nhóm lều trại cũ nhỏ bé ngoài kia, phía kia của Louisville.” Nói, “Những người dân da màu, dĩ nhiên.”

Và tôi nói, “Ừ-m.”

Và anh ấy nói, “Có nhiều người da trắng ở đó.”

Tôi hỏi, “Họ cũng, đã làm như thế không?”

Nói, “Có, có! Họ cũng, đã làm điều đó.”

⁵⁷ Tôi nói, “Điều đó khô hài thật, dân sự trở nên bối rối trong thứ như thế.” Tôi nói, “Ồ, tôi đoán chúng ta phải thực sự có những điều đó.” Vào một buổi sáng Chúa nhật, tôi sẽ không bao giờ quên điều đó. Anh ấy đang ăn một miếng vỏ cam khô vì bị chứng khó

tiêu, và tôi có thể thấy điều đó đúng như nó đã xảy ra ngày hôm qua. Và tôi nghĩ, “Nói huyền thuyên, nhảy lên nhảy xuống, họ sẽ nhận một loại tôn giáo gì tiếp theo?” Và vì vậy tôi—tôi cứ đi.

⁵⁸ Sau đó, tôi đã gặp một ông lão ở đây có lẽ trong giáo hội lúc này, hoặc là ông đã hết ở đây để đến với giáo hội khác, tên là John Ryan. Và tôi đã gặp ông ở một nơi...Ông lão đó có bộ râu và tóc dài, và có lẽ ông ở đây. Tôi nghĩ ông từ Cảng Benton ở trên đây, tại Nhà Đa-vít.

⁵⁹ Và họ đã có một nơi ở Louisville. Tôi đang cố gắng tìm những người đó, và người ta gọi nó là Trường của các Tiên tri. Vì thế tôi nghĩ tôi có thể đi qua đó và xem đó là gì. Ồ, tôi không thấy người nào lẩn trên sàn nhà, nhưng họ có một số sự dạy dỗ lạ. Và đó là nơi tôi đã gặp ông cụ này, ông đã mời tôi đi lên chỗ ông.

⁶⁰ Tôi đã đi lên cho một kỳ nghỉ. Và tôi đã ở đó một ngày, rồi tôi trở về nhà ông ấy còn ông đã bỏ đi, và ông đã đi đến một nơi nào đó ở dưới Indianapolis. Vợ ông, nói, “Chúa đã gọi kêu ông ấy.”

Tôi nói, “Bà muốn nói bà đã để ông bỏ đi như thế à?”

⁶¹ Bà nói, “Ồ, ông ấy là đây tớ của Đức Chúa Trời!” Sau đó vài tuần, tôi đã nghe con người già cả tội nghiệp ấy đã chết. Và bà đã tận tụy hết lòng với ông. Chao ôi, đó thật đúng là loại người vợ cần có! Đúng thế. Đúng hay sai, dù thế nào đi nữa ông cũng đúng! Tôi nói...Ồ, tôi đã biết họ...

⁶² Bây giờ ông...Anh Ryan, anh có ở đây không? Anh ấy không ở đây. Anh đã là của ngày khác, phải không, thưa các bạn?

⁶³ Ồ, họ thực sự sống với những gì họ có thể nắm giữ, và ông đã không có gì để ăn trong nhà. Đúng thế. Và tôi đã bắt một số cá ngoài ao, hay hồ, ở Michigan, và tôi trở lại dưới—và tôi trở lại dưới nơi đó. Và họ thậm chí không có ngay cả mỡ lợn trong nhà, hay chút dầu, để nấu với cá. Và tôi đã nói, “Ông ấy đã để bà ở lại mà không có gì trong nhà hết à?”

Bà đáp, “Ồ, nhưng ông ấy là đây tớ của Đức Chúa Trời, Anh Bill à!” Nói, “Ông ấy...”

⁶⁴ Và tôi nghĩ, “Ồ, xin ban ơn cho tấm lòng già nua của bà. Anh ơi, tôi sẽ ủng hộ anh.” Đúng thế. “Bà nghĩ rất nhiều về chồng bà,

tôi sẵn sàng gia nhập và ủng hộ bà vì điều đó.” Đúng thế. Chúng ta cần nhiều phụ nữ như thế hơn ngày nay, và nhiều người đàn ông hơn suy nghĩ về vợ mình như thế. Đúng thế. Sẽ tốt hơn cho người Mỹ nếu những người chồng và vợ kết hợp với nhau như thế. Dù đúng hay sai, họ vẫn đứng với nhau. Như vậy sẽ không có quá nhiều sự ly dị.

⁶⁵ Vì vậy chúng tôi—chúng tôi đi tới...Lúc đó tôi đi tiếp. Và trên đường về nhà, đó là một điều lạ, tôi đi xuống từ đầu đến cuối Mishawaka. Và tôi đã thấy những chiếc xe hơi cũ kỹ tầm thường—tầm thường lúc này, đang đậu trên đường phố, gọi...có những bảng hiệu lớn ở trên đề chữ, “Jésus Duy Nhất.” Tôi nghĩ, “Là gì...‘Jésus Duy Nhất,’ điều đó phải là sùng đạo.” Và tôi đi qua đây và đây là những chiếc xe đạp có mang bảng hiệu đó trên nó, “Jésus Duy Nhất.” Những chiếc Cadillac, những chiếc xe Ford Mẫu chữ T, mọi thứ, “Jésus Duy Nhất” ở trên nó. Tôi nghĩ, “Lạ quá, không biết đó là gì?”

⁶⁶ Cho nên tôi theo nó đi khắp nơi; đến để khám phá, đó là buổi nhóm tôn giáo, một ngàn năm trăm đến hai ngàn người ở đó. Và tôi đã nghe mọi người ở đó la lớn và nhảy lên nhảy xuống, và cứ tiếp tục như thế. Tôi nghĩ, “Này, đây là nơi mà mình sẽ gặp những thánh quá máu.”

⁶⁷ Vì vậy tôi đã có chiếc xe Ford cũ, anh em biết đấy, mà tôi đã tuyên bố chạy ba mươi dặm một giờ, mười lăm dặm đường *này* và mười lăm dặm chạy lên chạy xuống đường *kia*. Vì thế tôi lái nó qua một bên đường, tôi...khi tôi đã có chỗ đậu xe, và bước xuống đường trở lại. Đi vào, nhìn chung quanh, và mọi người đang đứng có thể đứng. Tôi phải nhìn qua đầu họ. Và họ đang la hét, và nhảy múa, rồi ngã xuống, và có thái độ kỳ quặc. Tôi nghĩ, “Chao ôi, ừm, thật là những người kỳ lạ!”

⁶⁸ Nhưng tôi càng đứng đó lâu hơn, tôi càng cảm thấy tốt hơn. Tôi nghĩ, “Điều đó dường như khá tốt.” Tôi nghĩ, “Không có gì sai với những người đó. Họ không điên dại.” Tôi đã nói chuyện với một số người của họ, vì vậy họ—họ là những người tốt. Cho nên tôi đã nói...

⁶⁹ Thế đấy, bây giờ, đó cũng là buổi nhóm mà tôi đã đi ra và ở lại suốt đêm đó, và ngày hôm sau tôi đi vào. Và anh em đã nghe

tôi kể điều đó trong chuyện đời tôi. Tôi đã ở trên bục giảng với một trăm năm mươi, hay hai trăm vị mục sư truyền đạo, và có lẽ nhiều hơn, và họ muốn mọi người giơ tay lên và nói họ từ đâu tới. Và tôi nói, “Nhà truyền giảng phúc âm William Branham, ở Jeffersonville,” ngồi xuống, “Báp-tít,” rồi, ngồi xuống. Mỗi người đều nói mình từ đâu đến.

⁷⁰ Do đó sáng hôm ấy khi tôi vào trong đó...Tôi đã ngủ ngoài đồng suốt đêm đó, và tôi đã ẩn chiếc quần tây giữa hai chỗ ngồi chiếc xe Ford, anh em biết đấy, và tôi—tôi...cái quần tây vải sọc nhẵn cũ, áo sơ-mi ngắn tay, anh em biết. Vì vậy sáng hôm sau tôi đến buổi nhóm, mặc chiếc áo ngắn tay. Tôi đã đi...

⁷¹ Tôi không có gì ngoài ba đô-la, và tôi phải đổ xăng để trở về nhà. Và rồi tôi—tôi đã mua một ít bánh mì nhỏ, loại cũ đó, anh em biết đấy, nhưng tôi thấy được lắm. Và tôi đến vòi nước máy, uống một ly nước, anh em biết đấy, và cảm thấy nó khá trong lành. Vậy tôi nhúng vào chúng một chút, và ăn bữa điểm tâm.

⁷² Bây giờ, tôi có thể ăn với họ, này, họ ăn hai lần một ngày. Nhưng tôi không thể có gì để dâng, vì vậy tôi không muốn—không muốn ăn bám họ.

⁷³ Vì thế nên tôi—nên tôi đi vào đó sáng hôm ấy, họ nói...Tôi phải nói phần này về điều đó. Và vì vậy sáng hôm ấy đi vào đó, và họ nói, “Chúng tôi đang chờ William Branham, một nhà truyền giảng phúc âm trẻ tuổi đã ở trên bục giảng tối hôm qua, một người Báp-tít.” Nói, “Chúng tôi muốn anh ấy mang đến sứ điệp sáng nay.” Tôi thấy điều đó sẽ lôi tôi vào tình trạng khó khăn, một đám người đó, còn tôi là người Báp-tít. Cho nên tôi cứ hầu như trốn khỏi chỗ ngồi của mình. Tôi mặc chiếc quần tây vải sọc nhẵn và chiếc áo sơ-mi ngắn tay; anh em biết đấy, và chúng ta mặc đồ ở văn phòng, vì vậy...Và tôi đã ngồi lì trong chỗ mình như thế. Vì vậy ông ấy đã yêu cầu hai hay ba lần. Và tôi ngồi bên cạnh một anh em da màu.

⁷⁴ Và lý do họ đã có một hội nghị ở phía Bắc, bởi vì tình trạng bị chia tách lúc đó ở miền Nam. Vì vậy họ không thể tổ chức nó ở miền Nam.

75 Vì vậy tôi tự hỏi “Jésus Duy Nhất” này là về điều gì. Và tôi nghĩ, “Chùng nào nói về Chúa Jésus, thì tốt. Vì vậy nó chẳng có gì quan trọng cho dù nó...nó như thế nào, chùng nào nó diễn ra đúng như chính Ngài.”

76 Vì vậy tôi ngồi đấy một chút và theo dõi họ, và vì vậy họ gọi hai hay ba lần nữa. Và người anh em da màu nhìn qua tôi, anh ta nói, “Anh có biết anh ấy không?” Tôi—tôi—tôi...Sự thử thách cuối cùng là ở đó. Tôi không thể nói dối với người ấy, tôi không muốn.

Tôi đáp, “Kìa, người anh em. Vâng, tôi biết anh ấy.”

Ông ấy nói, “May quá, hãy đi gọi anh ấy.”

77 Tôi đáp, “Thôi được, tôi—tôi sẽ nói cho anh biết, thưa anh,” tôi nói, “tôi là người đó. Nhưng, anh thấy đó,” tôi nói, “nhìn xem, tôi...cái quần vải sọc nhẵn này.”

“Cứ đi lên trên đó.”

78 Và tôi nói, “Không, tôi không thể lên đó,” tôi nói, “với cái quần, như vầy, cái áo sơ-mi ngắn tay này trên người.”

Nói, “Họ không quan tâm đến anh mặc như thế nào đâu.”

79 Và tôi nói, “Ồ, xem này, anh đừng nhắc đến điều đó. Nghe không?” Tôi nói, “Đấy, tôi mặc quần vải sọc nhẵn và áo sơ-mi ngắn tay, tôi không muốn lên đó.”

Nói, “Có ai biết William Branham ở đâu không?”

Anh ấy nói, “Đây này! Đây này!”

80Ồ, chào ôi! Mặt tôi đỏ bừng, anh em biết đấy; và không thất cà vạt, anh em biết; và cái áo sơ-mi ngắn tay này, anh em biết, và tay áo ngắn như thế này. Và tôi đi lên đó, với đôi tai tôi nóng bừng. Tôi chưa bao giờ đứng gần mi-crô.

81 Và vì thế tôi đi lên đó để giảng, và tôi đã lấy một đề tài, tôi sẽ không bao giờ quên nó, “Người nhà giàu ngược mắt lên trong âm phủ, và rồi người đã khóc.” Tôi, nhiều lần, tôi đã giảng ba điều giống như thế, “Hãy đến, xem một người,” “Người tin điều này không?” hay “Rời người khóc.” Và tôi cứ nói, “Không có bông hoa, và rồi người khóc. Không có những buổi nhóm cầu nguyện, rồi

người khóc. Không có con cái, rồi người khóc. Không có những bài hát, và rồi người khóc.” Rồi tôi đã khóc.

⁸² Vì vậy sau khi đã kết thúc hết thầy, ò, chao ôi, họ chỉ...hết thầy họ vây quanh tôi, muốn tôi đến tổ chức buổi nhóm cho họ. Và tôi nghĩ, “Này, có lẽ mình là một thánh quá máu!” Thấy không? Vì thế tôi nghĩ, “Có lẽ...” Đấy, họ là những người tốt như vậy.

⁸³ Và tôi đã bước ra đó. Một người mang đôi giày chân bò, và đội mũ chân bò rộng vành, tôi nói, “Anh là ai?”

Anh ấy trả lời, “Tôi là Trưởng lão A gi đó từ Texas đến.”

Tôi nghĩ, “Ồ, trông giống như...”

⁸⁴ Một người nữa đến gần với quần chèn ngắn trên người, anh em biết đấy, họ thường mặc đồ đó chơi gôn, và mặc một áo nịt len ngắn nhỏ. Anh ta nói, “Tôi là Mục sư A gi đó từ Florida đến. Mời anh đến tổ chức...”

⁸⁵ Tôi nghĩ, “Mình giống như ở nhà, anh bạn à, quần vải sọc nhẵn và áo sơ-mi ngắn tay này ở đây. Điều đó thật tốt.”

⁸⁶ Vì vậy, anh em đã nghe câu chuyện đời tôi về những việc đó, vì vậy tôi sẽ ngừng ở đây và nói với anh em về điều gì đó mà tôi chưa bao giờ nói trước đây. Điều trước tiên, tôi muốn yêu cầu anh em...Tôi sẽ lướt qua điều đó. Tôi chưa bao giờ nói điều đó trước đây trong nơi đông người, trong đời tôi. Nếu anh em hứa với tôi rằng anh em yêu tôi và sẽ cố gắng yêu tôi nhiều sau khi tôi nói điều này như trước khi tôi nói, hãy giơ tay lên. Tốt lắm. Đó là lời hứa của anh em, tôi sẽ bắt anh em giữ lời hứa.

⁸⁷ Ngồi trong buổi nhóm tối hôm đó, khi họ hát những bài hát họ vừa vỗ tay. Và họ có thể hát, “Tôi...” Bài hát ngắn đó, “Tôi biết đó là Huyết. Tôi biết đó là Huyết.” Và họ chạy lên chạy xuống những lối đi, và mọi thứ, và cứ la lớn và ngợi khen Chúa. Tôi nghĩ, “Điều đó dường như tốt với mình kinh khủng.” Tôi bắt đầu...

⁸⁸ Và họ đang nhắc liên tục đến Công Vụ, Công Vụ 2:4, Công Vụ 2:38, Công Vụ 10:49, tất cả điều đó. Tôi nghĩ, “Này, đó là lời Kinh Thánh! Mình thực sự chưa bao giờ hiểu Nó như thế trước đây.” Nhưng, ò, lòng tôi đang cháy lên, tôi nghĩ, “Đây là điều lạ lùng!” Tôi nghĩ họ là đám thánh giật gân khi tôi gặp họ lần đầu tiên, và

tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi! Bây giờ họ là đoàn thiên sứ.” Đấy, tôi đã đổi ý rất nhanh.

⁸⁹ Vì thế sáng hôm sau khi Chúa ban cho tôi cơ hội lớn lao này để tổ chức những buổi nhóm này, tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi, mình sẽ đến với đám người này! Đó phải là loại thuộc về những gì họ thường dùng để gọi ‘Giám Lý hay la lớn.’ Chỉ đi xa hơn một chút,” tôi nghĩ. “Có lẽ đó là những gì nó có.” Vậy tôi nghĩ, “Ồ, mình... mình chắc thích điều đó. Ồ, họ có điều gì đó mà mình thích, họ khiêm nhường và dễ chịu.”

⁹⁰ Vì vậy tôi không thể hiểu một điều là việc nói tiếng lạ đó, điều đó đã nắm bắt tôi. Và tôi...Có một người đàn ông, nói, đang ngồi ở *đây* và một người ở *trên đây*, và họ là những người lãnh đạo của nhóm. Người *này* sẽ đứng lên nói tiếng lạ, người *này* sẽ thông giải nó và sẽ nói những điều về buổi nhóm và vân vân. Tôi nghĩ, “Chao ôi, chà, mình phải đọc được điều đó!” Vậy rồi họ đảo ngược lại, nó rơi xuống trên người *này* và rồi trở lại trên người *kia*; và mỗi người sẽ nói tiếng lạ, thông giải. Những người còn lại của giáo hội muốn nói, nhưng dường như không giống sự thông giải đến từ hai người này. Bây giờ, tôi thấy họ ngồi gần nhau, tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi, họ phải là những Thiên sứ!” Vì vậy trong lúc đang ngồi phía sau đó...

⁹¹ Luôn luôn đó là (anh em biết) điều mà tôi không thể giải thích được, Nó chắc sẽ đến với tôi. Và tôi có một cách để biết những sự việc nếu Chúa muốn tôi biết điều đó, anh em biết đấy. Và tôi không...Đó là lý do tôi nói tôi không hé ra điều này, chưa bao giờ trước công chúng. Nếu tôi thực sự muốn khám phá ra điều gì, Chúa thường phán bảo tôi về những điều này. Đó là điều ân tứ dành cho, anh em biết đấy. Vì vậy anh em không thể đưa ngay điều đó ra trước dân sự, nó trở nên giống như anh em quảng ngọc trai cho heo. Đó là điều thánh khiết, thiêng liêng, và anh em không muốn làm thế. Vì vậy, Đức Chúa Trời sẽ bắt tôi chịu trách nhiệm. Như việc nói chuyện với các anh em và vân vân, tôi sẽ không cố tìm ra điều gì xấu về một anh em.

⁹² Lần nọ ngồi cùng bàn với một người, anh ấy vòng tay quanh người tôi, nói, “Ồ Anh Branham, tôi yêu mến anh.” Và tôi cứ cảm thấy điều gì đó đang hành động. Tôi nhìn vào anh ta. Anh ấy

đã không thể nói với tôi điều đó; tôi biết anh ta đã không thể làm điều đó, đấy, bởi vì chính là đấy. Anh ta hoàn toàn là một người đạo đức giả, nếu từng có một người, đấy, và ngay ở đó vòng tay ôm tôi.

⁹³ Tôi nói, “Ồ, tốt,” rồi bỏ đi. Tôi không muốn biết điều đó. Tôi thà chỉ biết anh ta theo cách tôi biết anh ta, như người anh em của tôi, và không nghĩ đến điều như thế. Hãy để Đức Chúa Trời làm phần còn lại của nó. Thấy không? Và tôi không muốn... không biết, muốn biết những việc đó.

⁹⁴ Và nhiều lần về những điều này, nó không ở đây trong nhà thờ này. Tôi sẽ đang ngồi trong căn phòng, ngồi trong một tiệm ăn, và Đức Thánh Linh sẽ nói với tôi những việc sẽ xảy ra. Nhiều người ngồi ngay ở đây biết điều đó là thật. Tôi sẽ ở nhà tôi và tôi sẽ nói, “Bây giờ, hãy cẩn thận, có một chiếc xe hơi đến sau một lúc. Đó sẽ là một người nào đó-nào đó. Hãy dẫn họ vào trong, vì Chúa đã phán họ sẽ ở đây.” “Khi chúng ta xuống phố, sẽ có những điều nào đó xảy ra. Hãy nhìn xem ở ngã tư kia, bởi vì người sẽ gần như bị va trúng.” Và thấy ngay có phải là cách đó không, đấy, mỗi lần, đều đúng hoàn toàn! Vì thế anh em không cần đưa chính mình quá nhiều vào việc ấy, bởi vì anh em có thể...Nó—nó là...Anh em có thể sử dụng nó, nó là sự ban cho của Đức Chúa Trời, nhưng anh em phải cẩn thận với những gì anh em làm với nó. Đức Chúa Trời sẽ bắt anh em chịu trách nhiệm.

⁹⁵ Hãy xem Môi-se. Môi-se là người được Đức Chúa Trời sai đến. Anh em tin điều đó không? Được định trước, được bổ nhiệm trước, và làm nhà tiên tri! Và Đức Chúa Trời đã sai ông đi ra đó, phán, “Hãy đi nói cùng hòn đá,” sau khi nó đã bị đập. Phán, “Hãy đi nói cùng hòn đá, rồi nó sẽ chảy nước ra.”

⁹⁶ Nhưng Môi-se, đã đi ra, cách giận dữ ở đó và đập hòn đá. Nước đã không chảy ra, ông đánh nó lần nữa, nói, “Hỡi dân phản nghịch! Chúng ta há để khiến nước chảy từ hòn đá này ra cho các người được sao?”

⁹⁷ Thấy những gì Đức Chúa Trời đã làm không? Nước đã chảy ra, nhưng phán, “Hỡi Môi-se, hãy lại gần đây.” Đó là sự kết thúc của nó, đấy. Anh em phải coi chừng những điều đó, để anh em... thực hiện với những ân tứ Thiêng liêng.

⁹⁸ Giống như một thầy giảng, một thầy giảng đầy quyền năng hoàn toàn, và đi ra và giảng chỉ để nhận những sự dâng hiến và tiền bạc, Đức Chúa Trời sẽ bắt người ấy chịu trách nhiệm vì điều đó. Đúng thế. Anh em phải cẩn thận với những gì anh em làm với những ân tứ Thiên liêng. Và, hay là cố gắng tạo một số uy tín lớn hay tên tuổi lớn cho giáo hội nào đó, hay là danh tiếng quan trọng cho chính mình. Tôi thà có hai hay ba đêm nhóm và gắn bó lại với nơi nào khác, và trở nên khiêm nhường, và hạ mình. Và anh em biết tôi muốn nói gì. Vâng, thưa quý vị, luôn luôn giữ chỗ của anh em nơi mà Đức Chúa Trời có thể đặt tay Ngài trên quý vị.

Đây là Sự Sống bên trong lúc này, nên nhớ.

⁹⁹ Vì vậy nên ngày đó, tôi đã nghĩ, “Thôi được, mình sẽ đi lên.” Và tôi thực sự được cảnh báo như thế với những người đó, tôi nghĩ, “Mình sẽ khám phá về những người đó.” Và đi ra sân tôi tiếp tục tìm kiếm họ sau khi buổi nhóm kết thúc. Tôi nhìn khắp nơi. Tôi thấy một người của họ, tôi nói, “Chào ông, thưa ông?”

¹⁰⁰ Người đó đáp, “Chào anh!” Nói, “Anh là thầy giảng trẻ tuổi đã giảng sáng nay phải không?”

Tôi nói...Lúc đó tôi hai mươi ba tuổi. Tôi đáp, “Vâng, thưa ông.”

Và ông ấy hỏi, “Anh tên gì?”

Tôi đáp, “Branham.” Và tôi nói, “Còn ông?”

¹⁰¹ Và ông ấy nói tên của mình với tôi. Và tôi nghĩ, “Ồ, vậy thì, nếu mình có thể thực sự hiểu sự tiếp xúc với thần linh của ông ấy lúc này.” Và tuy nhiên không biết điều gì mà đang làm điều đó. Và tôi nói, “Ồ, người ta nói, thưa ông,” tôi nói, “dân sự của ông ở đây có Điều gì đó mà tôi không có.”

Ông ấy hỏi, “Từ khi anh tin đã nhận lãnh Đức Thánh Linh chưa?”

Tôi đáp, “Ồ, tôi là tín đồ Báp-tít.”

¹⁰² Ông ấy nói, “Nhưng anh đã nhận lãnh Đức Thánh Linh từ khi anh tin chưa?”

103 Và tôi nói, “Ồ, thưa anh, anh muốn nói gì?” Tôi nói, “Tôi—tôi chưa có những gì mà tất cả các anh đều có, tôi biết điều đó!” Tôi nói, “Bởi vì các anh có Điều gì đó mà dường như đầy quyền năng và rất...”

Nói, “Anh đã bao giờ nói tiếng lạ chưa?”

Và tôi nói, “Chưa, thưa ông.”

Nói, “Tôi sẽ nói ngay anh chưa có Đức Thánh Linh.”

104 Và tôi nói, “Ồ, nếu tôi...Nếu đó là điều để có Đức Thánh Linh, thì tôi chưa có Nó.”

105 Và vì thế ông nói, “Ồ, nếu anh chưa nói tiếng lạ, anh chưa có Điều đó.”

106 Và cuộc đối thoại cứ tiếp diễn như thế, tôi nói, “Ồ, tôi có thể nhận được Điều đó ở đâu?”

107 Nói, “Hãy đi vào phòng đó và bắt đầu tìm kiếm Đức Thánh Linh.”

108 Và tôi vẫn cứ nhìn ông ta, anh em biết đấy. Ông ấy không biết những gì tôi đang làm, nhưng ông...Tôi đã biết ông đã có một cảm giác hơi lạ, bởi vì ông...đôi mắt ông ta bắt đầu trở nên mờ dần một chút khi ông nhìn tôi. Và ông ta...Nhưng ông là một Cơ-đốc nhân chân thật. Ông ấy tuyệt đối, cho thấy là một Cơ-đốc nhân, một trăm phần trăm. Điều đó đúng. Thế đấy, tôi nghĩ, “Tạ ơn Đức Chúa Trời, Nó đây rồi! Con—con đã—con đã hiểu được để đi đến bàn thờ đó ở nơi nào đó.”

109 Tôi đi ra, nhìn hết thấy xung quanh, tôi nghĩ, “Tôi sẽ tìm người khác.” Và khi tôi thấy người ấy và bắt đầu nói chuyện với ông, tôi nói, “Ông thế nào, thưa ông?”

110 Ông ấy nói, “Hãy nói, anh thuộc giáo hội nào?” Ông ấy nói, “Họ nói với tôi anh là người Báp-tít.”

Tôi nói, “Đúng.”

Và ông ấy nói, “Anh chưa có Thánh Linh, phải không?”

Tôi nói, “Ồ, tôi không biết.”

Nói, “Anh đã từng nói tiếng lạ chưa?”

Tôi nói, “Không, thưa ông.”

Nói, “Anh chưa có Nó.”

111 Và tôi nói, “Ồ, tôi biết tôi chưa có những gì hết thảy ông có. Tôi biết điều đó.” Và tôi nói, “Nhưng, thưa anh của tôi, tôi thật sự đang muốn Điều đó.”

Ông ấy đáp, “Ồ, có—có cái hồ đấy, sẵn sàng.”

112 Tôi nói, “Tôi đã chịu phép báp-têm. Nhưng,” tôi nói, “tôi—tôi chưa nhận lãnh những gì hết thảy các anh có.” Tôi nói, “Anh có điều gì đó mà tôi—tôi thật sự muốn có.”

Và ông ấy nói, “Ồ, thế thì tốt.”

113 Tôi đã cố gắng hiểu được ông ấy, anh em biết đấy. Và nếu tôi...Vì cuối cùng tôi đã có linh của ông ấy, lúc ấy, đó là một người khác, nếu tôi từng nói chuyện với một người giả hình đáng khinh, thì có một người trong họ. Ông ta đang sống...Vợ ông ấy là phụ nữ đầu đen, ông ta đang sống với một phụ nữ tóc vàng và đã có hai đứa con với bà ta. Say sưa, chải rửa, chạy tới những quán rượu, cùng mọi thứ khác, và tuy nhiên ở trong đó và nói tiếng lạ và nói tiên tri.

114 Khi ấy tôi nói, “Lạy Chúa, xin tha thứ cho con.” Tôi trở về nhà. Đúng thế. Tôi nói, “Con sẽ chỉ hiểu...Con không thể hiểu điều đó. Dường như Đức Thánh Linh ban ơn đang giáng xuống, và, trên con người giả hình đó.” Tôi nói, “Không thể như thế được! Chỉ thế thôi.”

115 Trong suốt thời gian dài lúc đó, tôi nghiên cứu và kêu khóc, suy nghĩ nếu tôi có thể đi ra với họ có lẽ tôi có thể tìm thấy tất cả nó là về điều gì. Đây là một, một Cơ-đốc nhân chân chính; và một người khác, một người đạo đức giả thật. Lúc đó tôi nghĩ, “Đó là về điều gì?Ồ,” tôi nói, “Đức Chúa Trời ôi, có lẽ—có lẽ con có điều gì đó sai trật.” Và tôi nói, là một người theo trào lưu chính thống, “Điều đó sẽ...phải thấy điều đó trong Kinh Thánh. Nó phải thế.”

116 Đối với tôi, mọi thứ mà hoạt động phải ra từ Kinh Thánh này nếu không thì nó không đúng. Phải đến từ Đây. Nó có thể được chứng minh trong Kinh Thánh, không chỉ ở một nơi, nhưng nó phải đến mọi đường lối qua Kinh Thánh. Tôi phải tin điều đó. Nó phải ăn khớp và ràng buộc nhau với mọi lời Kinh Thánh nếu không tôi không tin nó. Và rồi, vì Phao-lô đã nói, “Nếu có một

thiên sứ từ trên Trời đến, giảng dạy một tin lành nào khác, hãy để người đó bị nguyên rủa.” Vì thế tôi tin Kinh Thánh.

Và tôi nói, “Tôi có thể chưa bao giờ thấy điều gì giống như thế trong Kinh Thánh.”

¹¹⁷ Hai năm sau, sau khi tôi mất vợ cùng mọi thứ, tôi đi lên ở đó tại nhà máy Green’s Mill, một nơi thân thuộc nhỏ bé của tôi ở trên đó, cầu nguyện. Trở lại sống trong hang động của tôi ở đó trong hai hay ba ngày, đúng là hai ngày. Tôi bước ra ngoài để hít thở một chút, không khí bên ngoài. Và khi tôi bước ra đó, Kinh Thánh của tôi đang đặt trên cuối một khúc gỗ ở đó vừa lúc anh em bước vào. Một cây già bị thổi ngã xuống, có cái chạc cây ở trên nó. Bây giờ, anh em... Có một cái chạc cây nằm ở trên giống như thế này, và cây đang nằm đó. Và tôi ngồi ngay chỗ chạc cây khúc gỗ đó, và nằm ở đó ban đêm, ngược nhìn lên bầu trời như thế, tay đặt phía trên như thế này, và đôi khi nằm ngủ ngay trên khúc cây như thế, cầu nguyện. Ở trên đó nhiều ngày, thực sự không ăn hay uống, chỉ ở đó cầu nguyện. Và tôi bước ra để lấy chút không khí trong lành, bên ngoài hang động; trời mát mẻ, không khí ở trong đó ẩm thấp.

¹¹⁸ Vậy nên tôi bước ra và đặt quyển Kinh Thánh của tôi ở đó nơi mà tôi đã có Điều đó ngày hôm trước, và nó bị lật trở lại Hê-bơ-rơ, chương thứ 6. Và tôi bắt đầu đọc ở đó, “Chúng ta hãy quẳng hết...trên...mà tấn tới sự trọn lành, chớ nên lập lại nền của sự ăn năn nữa và từ bỏ những công việc chết và đức tin hướng đến Đức Chúa Trời,” và đại loại như vậy. “Vì chừng những kẻ đã được soi sáng một lần, đã dự phần về sự ban cho từ trên trời, và những sự kêu gọi,” và vân vân. Nhưng đã nói, “Nhưng đất nào chỉ sanh ra cỏ rạ và gai gốc hầu bị bỏ, cuối cùng của nó...nước... một đám mưa đến trên đất đượm nhuần cây cỏ và chuẩn bị nó cho điều đó mà—mà hầu bị bỏ, với cỏ rạ và gai gốc, cuối cùng của nó phải bị đốt.”

Và Điều gì đó đến, “Huuussss!”

¹¹⁹ Tôi nghĩ, “Nó đây rồi. Tôi sẽ nghe ngay bây giờ bất cứ điều gì Ngài...Ngài đã đánh thức tôi ở đây, Ngài đang sửa soạn để ban cho tôi một khả tượng ngay lúc này.” Tôi đã chờ đợi trên khúc gỗ ở đó, và chờ đợi. Tôi thức dậy và bước lui bước tới, đi lên

đi xuống. Bước lui, chẳng có điều gì xảy ra. Bước vào lại hang động, không điều gì xảy ra cả. Tôi đứng đó, tôi nghĩ, “Ồ, đây là điều gì?”

¹²⁰ Tôi đã bước qua với Kinh Thánh của tôi lần nữa, và, ồ, Nó thực sự đến trên tôi lần nữa. Tôi cầm Nó lên, và tôi nghĩ, “Điều gì trong đó Ngài muốn con đọc?” Tôi cứ đọc tiếp cho đến khoảng “sự ăn năn hướng về Đức Chúa Trời, và đức tin,” và vân vân, và tôi đọc xuống chỗ Nó nói, “Đám mưa xuống trên đất đơm nhuần nó và chuẩn bị nó cho những gì nó đã được định cho, cho ở đây, nhưng cỏ rạ và gai gốc hậu bị bỏ cuối cùng phải bị đốt.” Và, ồ, Điều đó thực sự đánh động tôi!

¹²¹ Và tôi nghĩ, “Lạy Chúa, Ngài đang ban cho con một khái tượng về điều gì...” Tôi đã lên đó để cầu hỏi Ngài về điều gì khác.

¹²² Thế rồi lập tức, phía trước tôi, tôi thấy thế giới nghiêng ngã, và tất cả được ghi lại. Và ở đây một người mặc đồ trắng, đầu ngẩng cao, đang gieo những Hạt giống như thế này. Và khi người đó đi, đến, ngay khi người đi qua đồi, ở đây một người đến sau người đó, mặc đồ đen, đầu cúi xuống, gieo hạt giống. Và khi những Hạt giống tốt mọc lên, đó là lúa mì; còn khi những hạt giống xấu mọc lên, nó là cỏ dại.

¹²³ Và rồi đến kỳ đại hạn trên đất, và lúa mì ngẩng đầu lên, thực sự gần như chết đi được, đang cần nước. Và tôi thấy hết thầy dân chúng giơ tay lên, cầu xin Đức Chúa Trời ban nước xuống. Và rồi tôi thấy những cây cỏ dại, đầu gục xuống, cúi xuống tìm nước. Và ngay lúc đó một đám mây lớn kéo đến và mưa tuôn đổ xuống ngay. Và khi đó, cây lúa mì bé nhỏ cúi khom mình xuống, “Whiss,” rồi vụt đứng thẳng lên. Và cây cỏ dại nhỏ bé đứng bên cạnh, “Whiss,” đứng thẳng lên.

Tôi nghĩ, “Ồ, đó là gì?”

¹²⁴ Rồi Điều đó đến với tôi. Nó đấy. Cùng một cơn mưa làm cho lúa mì lớn lên, cũng làm cho cỏ dại lớn lên. Và cùng một Đức Thánh Linh giáng trên đám người này, và có thể ban ơn cho một kẻ giả hình thật y hệt như Nó ban ơn cho người khác. Chúa Jêsus phán, “Bởi kết quả của họ các người sẽ biết họ.” Dù một người la

lớn, hay vui mừng, nhưng “bởi kết quả của người đó các người sẽ biết họ.”

125 Tôi nói, “Thế đấy!” “Con đã có điều đó, Chúa ôi.” Tôi nói, “Thế thì đó thực sự là Lẽ thật.” Con người này...Anh em có thể có những ân tứ mà không có sự hiểu biết Đức Chúa Trời.

126 Vậy rồi tôi—rồi tôi bắt đầu rất khủng hoảng về việc nói tiếng lạ, anh em thấy đó. Nhưng rồi ngày nọ, lúc đó, Đức Chúa Trời minh chứng điều đó với tôi như thế nào!

127 Tôi đang làm phép báp-têm ở dưới sông, những người trở lại đạo đầu tiên của tôi, ở Sông Ohio, và tôi đang làm phép báp-têm cho mười bảy người, khi tôi bắt đầu làm phép báp-têm cho người đó, tôi nói, “Cha ôi, như con làm phép báp-têm cho anh ấy bằng nước, Ngài sẽ làm phép báp-têm cho anh ấy bằng Đức Thánh Linh.” Tôi bắt đầu để—để nhận người đó xuống nước.

128 Và ngay lúc đó một cơn gió lốc từ trên trời đến, và ở đây Ánh Sáng đó đến, chiếu xuống. Hàng trăm và hàng trăm người trên bờ sông, đứng vào hai giờ chiều, tháng Sáu. Và Nó lơ lửng ở phía trên ngay chỗ tôi. Và một Tiếng nói từ đó phát ra, và nói, “Như Giảng Báp-tít đã được sai đến như người dọn đường cho lần đến đầu tiên của Đấng Christ, người đã có một...một Sứ điệp mà sẽ mang đến sự dọn đường về lần Đến thứ Hai của Đấng Christ.” Và điều đó đã làm tôi hoảng sợ đến chết.

129 Và tôi trở lại, và tất cả mọi người ở đó, những—những người thợ đúc và hết thầy họ, người bào chế thuốc, và những người trên bờ sông. Tôi đã làm phép báp-têm khoảng hai hay ba trăm người chiều hôm đó. Và khi họ dẫn tôi ra, kéo tôi lên khỏi nước, các chấp sự cùng những người khác, họ đến gần tôi, hỏi, “Ánh Sáng đó có ý nghĩa gì?”

130 Một nhóm đông người da màu từ giáo—giáo hội Báp-tít Gilt Edge và giáo hội Lone Star dưới đó, và nhiều người khác đã ở dưới đó, họ bắt đầu la lớn khi chứng kiến điều đã xảy ra đó, nhiều người đã ngắt xiu.

131 Một cô gái tôi đã cố gắng kéo ra khỏi thuyền ở đó, đang ngồi đó trong bộ đồ tắm, một giáo viên trường Chúa nhật trong một giáo hội, và tôi nói, “Mời cô đi ra, Margie?”

Cô ấy nói, “Billy, tôi không phải ra ngoài.”

¹³² Tôi nói, “Điều đó đúng, cô không phải ra, nhưng tôi phải có đủ sự kính trọng dành cho Phúc âm để đuối ra khỏi nơi tôi đang làm phép báp-têm.”

Cô ấy nói, “Tôi không phải đi ra.”

¹³³ Và khi cô ta đang ngồi đó, cười khúc khích và cười nhạo việc tôi làm phép báp-têm, bởi vì cô ta không tin vào việc làm phép báp-têm, vì thế nên khi Thiên sứ của Chúa giáng xuống cô ta lao vào phía trong thuyền. Ngày nay cô gái ấy ở trong nhà thương điên. Vậy anh chị em thực sự không thể đùa giỡn với Đức Chúa Trời. Hiểu không? Lúc ấy, sau đó...Một cô gái xinh đẹp, đi đến chỗ say rượu sau đó, đã bị đụng nhằm cái chai, cái—cái chai bia, cắt hết cả khuôn mặt cô ta. Ô, một người trông thật kinh khủng! Và ở đó điều ấy đã xảy ra.

¹³⁴ Và rồi từ đầu đến suốt cuộc đời tôi có thể thấy điều đó, thấy điều đó đang vận hành, thấy những khải tượng đó, những điều đó đã xảy ra như thế nào. Rồi, sau đó ít lâu, Nó cứ quấy rầy tôi rất nhiều, và mọi người bảo tôi rằng Điều đó sai. Và tôi không đến chỗ tôi thường hay lui tới quen thuộc, ở trên đó nơi tôi luôn luôn đến để cầu nguyện. Và tôi có thể...Cho dù tôi cứ giữ sự cầu nguyện nhiều bao nhiêu đi nữa cho Điều đó không đến với tôi, Nó vẫn đến dù thế nào đi nữa. Và vì thế tôi thực sự...Tôi đã—tôi là người quản lý khu vực cấm săn bắn ở Bang Indiana. Và tôi đi vào, có một người đàn ông đang ngồi ở đấy, một anh em với người chơi đàn pianô của tôi tại đền tạm. Và anh ấy nói, “Billy này, anh lái xe lên Madison với tôi chiều nay nhé?”

Tôi nói, “Tôi không thể làm điều đó, tôi đã nhận đi lên để quản lý rừng.”

¹³⁵ Và tôi hẳn...ngay khi đến chung quanh nhà và cởi cái đai mang súng, cùng mọi thứ ra, và xắn tay áo lên. Chúng tôi sống trong một căn nhà hai phòng nhỏ, và tôi định rửa ráy và sẵn sàng cho bữa ăn của mình. Và tôi đã rửa sạch, và chỉ bước quanh một bên nhà, dưới một—một cây gỗ thích to, và ngay lập tức Điều gì đó đến, “Huuussss!” Và tôi hầu như mê đi. Và tôi nhìn, và tôi biết chính là Điều đó lần nữa.

136 Tôi ngồi trên những bậc cấp, và người đó nhảy ra khỏi xe hơi của mình chạy tới tôi, nói, “Billy, anh bị ngã xỉu à?”

Tôi đáp, “Không, thưa ông.”

Anh ta nói, “Anh làm sao vậy, Billy?”

137 Và tôi nói, “Tôi không biết.” Tôi nói, “Cứ tiếp tục đi, người anh em, điều đó ổn thôi. Cảm ơn anh.”

138 Vợ tôi bước ra và mang bình nước, nàng nói, “Anh à, việc gì vậy?”

Tôi đáp, “Không có gì, em à.”

139 Vì thế nàng nói, “Đi vào nào, bữa ăn tối đã sẵn sàng rồi,” và nàng vòng tay ôm tôi, cố đưa tôi vào.

140 Tôi nói, “Em à, anh—anh muốn nói với em một điều.” Tôi nói, “Em gọi điện thoại cho họ và nói với họ anh sẽ không có mặt ở đó chiều nay.” Tôi nói, “Meda, em à,” tôi nói, “anh biết trong lòng anh yêu Đức Chúa Jêsus Christ. Anh biết rằng anh đã từ sự chết đến với Sự Sống. Nhưng anh không muốn ma quỷ làm bất cứ điều gì với anh.” Và tôi nói, “Anh không thể tiếp tục như thế này; anh là một tù nhân.” Tôi nói, “Suốt thời gian, khi những điều này cứ xảy ra, những việc như thế, và những khả tượng này đang hiện đến, và đại loại như thế. Hay là, bất kỳ điều gì,” tôi nói, “nó xảy đến với anh.” Tôi đã không biết đó là khả tượng. Tôi đã không gọi đó là một khả tượng. Tôi nói, “Những trạng thái xuất thần chúng như,” tôi nói, “anh không biết đó là điều gì. Và, em à, anh—anh—anh—anh không muốn bị lừa gạt với điều đó, họ—họ nói với anh đó là ma quỷ. Còn anh yêu Đức Chúa Jêsus.”

141 “Ồ,” nàng nói, “Billy, anh không nên nghe những gì người ta nói với anh.”

142 Tôi nói, “Nhưng, em à, nhìn xem những thầy giảng khác.” Tôi nói, “Anh—anh không muốn điều đó.” Tôi nói, “Anh sẽ đi đến một nơi của mình trong rừng. Anh đã có khoảng mười lăm đô-la, em sẽ chăm sóc Billy.” Billy là đứa con trai bé bỏng lúc đó, một cậu bé còn nhỏ. Tôi nói, “Em—em lấy...Chừng đó đủ để em và Billy sống, một thời gian ngắn. Hãy gọi điện cho họ và nói với họ anh sẽ—anh sẽ có thể trở về ngày mai, và có lẽ anh không bao giờ trở về. Nếu anh không trở về trong năm ngày tới, hãy để người khác

thế chỗ của anh.” Và tôi nói, “Meda à, anh sẽ không bao giờ đi ra khỏi rừng đó cho đến khi Đức Chúa Trời hứa với anh Ngài sẽ cất đi điều đó khỏi anh và không bao giờ để nó xảy ra lần nữa.” Nghĩ về sự ngu dốt mà một người có thể làm!

143 Và tôi đã đi lên đó tối hôm ấy. Đi trở lại căn lều nhỏ quen thuộc cũ kỹ, trước ngày hôm sau; trời đã muộn. Tôi định đi lên căn lều của mình ngày hôm sau, lên trên...xa hơn khu vực núi, hay đúng hơn là, đi lên đồi, và đi lên trong rừng ở đó. Tôi không tin F.B.I. có thể tìm thấy tôi ở trên đó. Vì thế căn lều nhỏ cũ kỹ này...Tôi đang cầu nguyện suốt chiều hôm đó và trước khi trời bắt đầu quá tối. Tôi đã cầu nguyện, đọc qua ở đó trong Kinh Thánh chỗ Nó nói, “Tâm thần của các đấng tiên tri suy phục các đấng tiên tri.” Tôi không thể nắm được ý nghĩa câu đó. Vì vậy trời đã quá tối trong căn lều nhỏ bé quen thuộc đó.

144 Nơi tôi thường đặt bẫy khi còn là một cậu bé, có một hàng bẫy ở đó, và đi lên đó và câu cá và ở lại đó suốt đêm. Chỉ một căn nhà nhỏ đổ nát xiêu vẹo cũ nằm ở đó, trong nhiều năm. Một người thuê nào đó có lẽ đã đặt tất cả chúng trước ở đó.

145 Và vì thế tôi—tôi chỉ đợi ở đó. Và tôi nghĩ, “Ồ.” Chờ cho đến một giờ, hai giờ, ba giờ sáng, tôi đi lên đi xuống sàn nhà, đi lui đi tới. Tôi ngồi xuống trên một chiếc ghế đẩu cũ nhỏ ở đó, một ghế nhỏ...không phải ghế đẩu, mà là một chiếc hộp nhỏ cũ đựng vật dụng. Và tôi ngồi ở đó, và tôi nghĩ, “Ôi Đức Chúa Trời, tại sao Ngài làm điều này với con?” Tôi nói, “Cha ôi, Ngài biết con yêu Ngài. Ngài biết rằng con yêu Ngài! Và con—con—con không muốn bị ma quỷ chiếm hữu. Con không muốn những việc đó xảy ra với con. Làm ơn Đức Chúa Trời ôi, đừng bao giờ để nó xảy ra với con nữa.”

146 Tôi nói, “Con—con yêu Ngài. Con không muốn xuống âm phủ. Sự giảng dạy và sự cố gắng, cùng những nỗ lực của con đặt ra có ích lợi gì, nếu con sai trật? Và con không chỉ đưa chính mình con xuống âm phủ, mà con còn đang làm làm đường lạc lối hàng ngàn người khác.” Hay, hàng trăm người khác, trong thời đó. Và tôi nói...Tôi đã có chức vụ lớn. Và tôi nói, “Ồ, con—con không muốn điều đó xảy đến với con lần nữa.”

147 Và tôi ngồi xuống trên chiếc ghế nhỏ này. Và tôi vừa ngồi xuống, ồ, hầu như trong vị trí này, thật giống như *thế*. Và, đột nhiên, tôi thấy một Ánh Sáng lung linh trong phòng. Và tôi nghĩ ai đó đã đến gần bằng đèn pin. Và tôi nhìn quanh, và tôi nghĩ, “Ồ...” Và Nó đây rồi, ngay phía trước tôi. Và những tấm ván bằng gỗ trên sàn nhà. Và Nó kia rồi, ngay trước mặt tôi. Đó là một bếp lò hình ống nhỏ đã cũ ở trong góc, phía trên cùng đã bị bể ra vì điều đó. Và—và ngay ở trong *đây* có một—một Ánh Sáng trên nền nhà, và tôi nghĩ, “Lạ quá, đó là gì?Ồ, điều đó không thể là đến...”

148 Tôi nhìn quanh. Và Nó ở đây phía trên tôi, chính Ánh Sáng không thay đổi *này*, ở ngay trên tôi ở đó, treo ngay phía trên như *thế*. Cuộn tròn quanh tôi như một ngọn lửa, nó hầu như có màu ngọc lục bảo, đang kêu, “Huuss, Huuss, Huuss!” như thế, ngay phía trên Nó, như thế. Và tôi nhìn vào Đó. Tôi nghĩ, “Đó là gì?” Bấy giờ, Nó đã làm tôi hoảng sợ.

149 Tôi đã nghe ai đó đang đến, [Anh Branham làm như một người nào đó đang bước—Bt.] chỉ bước đi, chỉ, đi chân không. Và tôi đã thấy bàn chân của một Người bước vào. Trong phòng trời tối, hết cả ngoại trừ ở đây nơi Nó đang chiếu sáng thẳng xuống. Và tôi đã thấy bàn chân của một Người đang đi vào. Và khi Ngài đi vào phòng, cứ bước lại gần lên, Ngài là một Người khoảng...trông khoảng hai trăm cân. Ngài gấp hai bàn tay lại như thế *này*. Bấy giờ, tôi đã thấy Nó trong Cơ giới lốc, tôi đã nghe Nó nói chuyện với tôi, và thấy Nó trong hình thể một Ánh Sáng, nhưng lần đầu tiên tôi từng thấy hình ảnh của Nó. Nó đang bước đến gần tôi, thật gần.

150 Thế đấy, thành thật mà nói thưa các bạn, tôi—tôi nghĩ trái tim tôi hẳn đánh lừa tôi. Tôi...Chỉ tưởng tượng! Hãy đặt chính bạn ở đó, Nó có thể khiến bạn cảm thấy cùng một cách. Bạn có thể tiến xa hơn nữa trên đường hơn tôi, có thể là Cơ-độc nhân lâu hơn tôi, nhưng Nó sẽ khiến bạn cảm thấy cách ấy. Bởi vì sau hàng trăm và hàng trăm lần được thăm viếng, nó khiến tôi đỡ người ra khi Ngài đến gần. Đôi khi nó khiến tôi thậm chí...Tôi hầu như hoàn toàn mê đi, thực sự quá yếu khi tôi rời khỏi bục giảng nhiều lần. Nếu tôi ở lại trong trạng thái đó quá lâu, tôi sẽ

hoàn toàn không biết gì nữa. Tôi đã để điều đó lái tôi đi khắp nơi trong nhiều giờ, thậm chí tôi không biết mình ở đâu. Và tôi không thể giải thích điều đó. Đọc xuống ở đây trong Kinh Thánh, và Nó sẽ giải thích Điều đó, nó là gì. Lời Kinh Thánh nói vậy!

¹⁵¹ Vì thế tôi đã ngồi đấy và nhìn Ngài. Tôi—tôi hầu như giơ tay lên như *thế*. Ngài đang nhìn ngay về phía tôi, đúng là dịu dàng. Nhưng Ngài có một Tiếng nói thật trầm, và Ngài phán, “Đừng sợ, Ta được sai đến trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời Toàn Năng.” Và khi Ngài phán, Tiếng đó, đó là Tiếng nói giống như vậy mà đã phán cùng tôi khi tôi hai tuổi, mọi cách chắc chắn như vậy. Tôi biết đó là Ngài. Và tôi nghĩ, “Bây giờ...”

¹⁵² Và hãy nghe điều đó. Bây giờ hãy nghe cuộc đối thoại. Tôi sẽ nêu ra điều tốt nhất mà tôi có thể, có chủ ý, từng lời một, bởi vì tôi hầu như khó có thể nhớ.

¹⁵³ Ngài...Tôi đã nói...Nhìn vào Ngài giống như thế. Ngài phán, “Đừng sợ,” thật im lặng, phán, “Ta được sai đến từ sự Hiện diện của Đức Chúa Trời Toàn Năng, để bảo cho người biết rằng người được sanh ra cách đặc biệt...” Như anh em biết những gì về sự sanh ra của tôi đã diễn ra ở đó. Cũng Ánh Sáng đó đã ở trên tôi khi tôi được sanh ra lần đầu tiên. Và vì thế Ngài phán, “Sự sanh ra kỳ lạ và đời sống bị hiểu lầm của con đã cho biết rằng con sống để đi khắp thế gian và cầu nguyện cho người đau.” Và phán, “Và bất kể đến những gì họ có...” Và Ngài đã chỉ định rõ. Đức Chúa Trời, Đấng là Quan Án của tôi, biết. Rằng, Ngài đã chỉ rõ “bệnh ung thư.” Phán, “Không điều gì...Nếu người làm cho dân sự tin người, và thành thật khi người cầu nguyện, thì không điều gì đứng vững trước lời cầu nguyện của người, ngay cả bệnh ung thư.” Đấy, “Nếu người làm cho dân sự tin người.”

¹⁵⁴ Và tôi thấy Ngài không phải là kẻ thù của tôi, Ngài là Bạn tôi. Và tôi không biết tôi—tôi sắp chết hay không hoặc là điều gì đang xảy ra khi Ngài đến gần với tôi giống như thế. Và tôi nói, “Ồ, thưa Ngài,” tôi nói, “tôi là...” Tôi đã biết gì về sự chữa lành và những việc giống như thế, những ân tứ đó? Tôi nói, “Ồ, thưa Ngài, tôi là một...tôi—tôi là một người nghèo.” Và tôi nói, “Tôi ở giữa dân sự tôi. Tôi—tôi sống với những người của tôi là những người nghèo. Tôi ít học.” Và tôi nói, “Và tôi—tôi—tôi sẽ không có khả năng, họ

sẽ không—họ sẽ không hiểu tôi.” Tôi nói, “Họ—họ sẽ không—họ sẽ không nghe tôi.”

155 Và Ngài phán, “Như tiên tri Môi-se đã được ban cho hai ân tứ, những dấu kỳ,” đúng hơn là, “để chứng minh chức vụ của mình, vì vậy người cũng sẽ được ban cho hai—vậy người cũng sẽ được ban cho hai ân tứ để mình chứng cho chức vụ của người.” Ngài phán, “Một trong chúng sẽ là người sẽ đặt tay trên một người mà người đang cầu nguyện cho bằng tay, với tay trái của người và tay phải họ,” và phán, “rồi chỉ đứng yên lặng, và nó sẽ có...sẽ có một hiệu quả vật lý sẽ xảy ra trên thân thể của người.” Và phán, “Rồi người cầu nguyện. Và nếu điều đó lìa khỏi, căn bệnh sẽ biến mất khỏi dân sự. Nếu nó không lìa khỏi, chỉ kêu cầu sự ban ơn và bỏ đi.”

“Ồ,” tôi nói, “thưa Ngài, tôi e rằng họ sẽ không nhận tôi.”

156 Ngài phán, “Và điều kế tiếp sẽ xảy ra, nếu họ sẽ không nghe điều đó, thế thì họ sẽ nghe điều này.” Nói, “Thế thì sẽ ứng nghiệm rằng người sẽ biết chính sự bí mật của lòng họ.” Phán, “Điều này họ sẽ nghe.”

157 “Ồ,” tôi nói, “thưa Ngài, đó là lý do tôi ở đây tối nay. Giáo sĩ của tôi đã nói rằng những điều đó mà đã xảy đến với tôi là sai.”

158 Ngài phán, “Người được sanh ra trong thế gian này vì mục đích đó.” (Đấy, “ân tứ và sự kêu gọi không có sự ăn năn.”) Ngài phán, “Người được sanh ra trong thế gian này vì mục đích đó.”

159 Và tôi nói, “Ồ, thưa Ngài,” tôi nói, “điều đó, giáo sĩ của tôi đã bảo tôi điều đó, rằng nó là tà—tà linh.” Và tôi nói, “Họ...Đó là lý do tại sao tôi đang ở đây cầu nguyện.”

160 Và đây là những gì Ngài đã nêu ra cho tôi. Ngài nhắc lại tôi sự đến của Chúa Jêsus, trong lần đầu tiên của Ngài. Và tôi nói...

161 Điều lạ là, thưa các bạn...Ồ, tôi sẽ ngừng lại ngay ở đây một chút, đi trở lại. Điều đã khiến tôi hoảng sợ hơn bao giờ hết, mỗi lần tôi gặp một thầy bói, họ sẽ nhận ra điều gì đó đã xảy ra. Và điều đó sẽ thực sự...nó gần như đã giết chết tôi.

162 Chẳng hạn, ngày nọ cháu trai của tôi và tôi đang đi qua một—một khu vực hội hè, và chúng tôi chỉ là người, đi dạo. Vì vậy có một thầy bói già tầm thường đang ngồi bên ngoài một trong

những lều kia ở đó, một bà còn trẻ, một bà còn trẻ trông rất dễ nhìn, bà đang ngồi ở đó. Và chúng tôi đang đi, đi ngang qua. Bà nói, “Này, anh, đến đây một phút!” Và ba người chúng tôi đã quay lại. Và bà nói, “Anh mặc áo len có sọc.” Đó là tôi.

¹⁶³ Và tôi nói, “Gì thế, thưa bà?” Tôi nghĩ bà ta có lẽ muốn tôi đi mua cho bà một lon Cô-ca, hay cái gì đó giống thế. Và bà ta là một—một phụ nữ trẻ, có lẽ là hai mươi mấy tuổi, hay đại loại như thế, đang ngồi ở đó. Và tôi đã bước đến, tôi nói, “Vâng, thưa bà, bà cần gì?”

¹⁶⁴ Và bà ấy đáp, “Này, anh có biết có một—một Ánh Sáng đi theo anh không? Anh được sanh ra dưới một dấu hiệu nào đó.”

Tôi nói, “Bà muốn nói gì?”

¹⁶⁵ Bà nói, “Lạ quá, anh được sanh ra dưới một dấu hiệu nào đó. Có một Ánh Sáng theo sau anh. Anh được sanh ra để dành cho sự kêu gọi Thiêng liêng.”

Tôi nói, “Hãy tránh khỏi đây, bà ơi!”

¹⁶⁶ Tôi bắt đầu dời bước, bởi vì mẹ tôi luôn nói với tôi những điều họ nói là thuộc về ma quỷ. Bà đã đúng. Vì vậy tôi...Điều đó đã làm tôi hoảng sợ.

¹⁶⁷ Và ngày nọ trong lúc tôi là một người quản lý khu vực săn bắn, tôi định đi lên xe buýt. Và tôi đã lên xe buýt. Luôn luôn dường như là phải vâng phục những thần linh. Tôi đang đứng đó, và người thủy thủ này đang đứng đằng sau tôi. Và tôi định đi tuần tra, và tôi định đi đến Lâm phận Henryville, ở trên xe buýt. Tôi cứ cảm thấy điều gì đó khác lạ. Tôi nhìn chung quanh đó, và có một—một người đàn bà chắc nịch to lớn hết sức đang ngồi ở đó, mặc đồ đẹp đẽ. Bà ta nói, “Ông thế nào?”

Nói, “Chào bà!”

¹⁶⁸ Tôi nghĩ đó chỉ là một người đàn bà, anh em biết, đang nói chuyện, vì thế tôi chỉ giữ...Bà ta nói, “Tôi muốn nói chuyện với ông một phút.”

Tôi nói, “Gì thế, thưa bà?” Tôi quay lại.

Bà ta nói, “Ông có biết ông được sanh ra dưới một dấu hiệu không?”

169 Tôi nghĩ, “Một trong những bà kỳ lạ nữa.” Vì vậy tôi chỉ nhìn chùng. Và vì vậy tôi không nói một lời, chỉ giữ...

170 Bà ta nói, “Tôi có thể nói chuyện với anh một lát không?” Và tôi chỉ giữ...Bà ta nói, “Đừng hành động như thế.”

171 Tôi cứ nhìn về phía trước. Tôi nghĩ, “Thật không lịch sự.”

Bà ta nói, “Tôi muốn nói với ông chỉ một lát thôi.”

172 Tôi vẫn chỉ nhìn về phía trước, và tôi không muốn để ý đến bà ta. Lập tức tôi nghĩ, “Mình tin mình sẽ thấy bà ấy nói giống những người khác không.” Tôi quay lại, tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi! Điều đó khiến tôi hơi run, tôi biết.” Bởi vì, tôi ghét nghĩ đến điều đó. Quay lại.

173 Bà nói, “Có lẽ tốt hơn chính tôi nên giải thích.” Bà ấy nói, “Tôi là nhà chiêm tinh học.”

Tôi nói, “Tôi nghĩ bà cũng gần giống như vậy.”

174 Bà đáp, “Tôi đang trên đường đi đến Chicago để thăm em trai tôi là một mục sư Báp-tít.”

Tôi nói, “Vâng, thưa bà.”

175 Bà ấy nói, “Có ai đã từng nói với ông rằng ông được sanh ra dưới một dấu hiệu không?”

176 Tôi nói, “Không, thưa bà.” Tôi đã nói dối bà ta ở đó, đấy, và tôi nói...chỉ muốn biết bà ta sẽ nói gì. Và bà nói...Tôi nói, “Không, thưa bà.”

Và bà nói, “Không...Các vị mục sư truyền đạo chưa bao giờ nói với ông à?”

Tôi nói, “Tôi chẳng có liên quan gì với những mục sư truyền đạo.”

Và bà nói, “Ừ-m.”

Và tôi nói...bà ta—bà ta nói với tôi...Tôi đáp, “Ồ...”

177 Bà ta nói, “Nếu tôi nói hoàn toàn chính xác ông được sanh ra ở đâu, ông sẽ tin tôi chứ?”

Tôi nói, “Không, thưa bà.”

Và bà ấy nói, “Ồ, tôi có thể nói cho ông biết ông được sanh ra khi nào.”

Tôi nói, “Tôi không tin điều đó.”

178 Và bà ấy nói, “Ông được sanh ra ngày 6 tháng Tư, 1909, lúc năm giờ sáng.”

179 Tôi đáp, “Đúng thế.” Tôi nói, “Làm sao bà biết điều đó?” Tôi nói, “Hãy nói người thủy thủ này anh ta được sanh ra khi nào.”

Nói, “Tôi không thể.”

Và tôi nói, “Tại sao? Làm sao bà biết?”

180 Nói, “Nhìn kia, thưa ông.” Bà nói, khi bà bắt đầu nói về thiên văn học này bấy giờ, và bà nói, “Rất nhiều năm...” Nói, “Ông nhớ khi sao mai xuất hiện, đã dẫn đường cho các nhà thông thái đến với Đức Chúa Jêsus Christ không?”

181 Và tôi hầu như né tránh điều đó, bạn biết đấy, tôi nói, “Ồ, tôi không biết gì về tôn giáo.”

182 Và bà ấy nói, “Thôi được, ông đã nghe về các nhà thông thái đi tìm Chúa Jêsus.”

Tôi nói, “Có.”

Và bà ấy nói, “Ồ, những nhà thông thái là gì?”

“Ồ,” tôi đáp, “họ là những con người khôn ngoan, tôi chỉ biết thế.”

183 Bà nói, “Ồ, một người khôn ngoan là gì?” Bà nói, “Tôi cũng giống người đó, một nhà chiêm tinh, ‘người cứ nhìn chăm chăm vào ngôi sao’ người ta gọi họ thế.” Và bà nói, “Ông biết không, trước khi Đức Chúa Trời làm bất cứ công việc gì trong—trong thế gian, Ngài luôn luôn tuyên bố điều đó trên trời, và rồi dưới đất.”

Và tôi nói, “Tôi không biết.”

184 Và bà nói, “Ồ...” Bà nhắc đến hai hay ba, hai...ba ngôi sao, giống như sao Hỏa, sao Mộc, và sao Kim. Không phải chúng, nhưng bà nói, “Chúng đi theo lối đi của chúng rồi gặp nhau và tạo nên...” Nói, “Có ba nhà thông thái đã đến gặp Chúa Jêsus, và một người thuộc dòng dõi Cham, và một người dòng dõi Sem, và một người con cháu Gia-phết.” Và nói, “Khi họ gặp nhau ở Bết-lê-hem, ba ngôi sao mà chúng từ...Mọi người trên thế gian,” nói, “họ có điều gì đó liên quan với các ngôi sao.” Nói, “Hãy hỏi

người lính thủy kia ở đó khi mặt trăng lặn và hành tinh trên trời đi khỏi, thủy triều không đi với nó và trở vào.”

Tôi đáp, “Tôi không phải hỏi anh ấy điều đó, tôi biết điều đó.”

¹⁸⁵ Và bà ta nói, “Ồ, sự sanh ra của ông có điều gì đó có ý nghĩa với các ngôi sao trên đó.”

Và tôi nói, “Ồ, tôi không biết điều đó.”

¹⁸⁶ Và bà ta nói, “Lúc đó, ba nhà thông thái này đã đến.” Và nói, “Khi ba ngôi sao họ, khi họ...Họ đến từ những hướng khác nhau và họ gặp nhau ở Bết-lê-hem. Và họ nói họ đã tìm ra và hội ý nhau, và mỗi người thuộc dòng dõi Cham, Sem, và Gia-phết, ba con trai của Nô-ê.” Và bà nói, “Rồi họ đến và thờ phượng Đức Chúa Jêsus Christ.” Và nói, “Khi họ khởi hành,” nói, “họ đã mang theo những món quà đến cho Ngài.”

¹⁸⁷ Và nói, “Đức Chúa Jêsus Christ nói trong chức vụ của Ngài rằng khi Phúc âm này đã được rao giảng khắp thế gian (dân chúng Cham, Sem, và Gia-phết), thì Ngài sẽ trở lại.” Và bà nói, “Bây giờ, những hành tinh kia, những hành tinh trên trời, khi chúng di chuyển chung quanh...” Nói, “Chúng phân cách ra. Chúng chưa bao giờ đã ở trên đất từ khi, được biết đến. Nhưng” nói “rất nhiều trăm năm, chúng đi qua hết chu kỳ của mình như thế này.” Nếu tình cờ có một nhà thiên văn học ở đây, anh em có thể biết bà đang nói về những gì. Tôi không biết. Vì thế khi bà ta đang nói chuyện-...Nói, “Chúng đi qua như thế.” Và nói, “Trong lễ kỷ niệm về Món Quà vĩ đại nhất mà đã từng được ban cho nhân loại, khi Đức Chúa Trời ban Con Ngài. Khi chính những hành tinh này đi vòng trở lại, ờ,” nói, “Ngài đã ban món quà khác xuống cho thế gian.” Và nói, “Anh được sanh ra trên chỗ giao nhau vào lúc đó.” Và nói, “Đó là lý do tôi đã biết điều đó.”

¹⁸⁸ Ồ, lúc đó tôi nói, “Thưa bà, chỗ đầu tiên, tôi không tin chút nào về điều đó. Tôi không sùng đạo, và tôi không muốn nghe về điều đó nữa!” Tôi bỏ đi. Và vì thế tôi đã cắt ngang bà ta khá nhanh. Vì vậy tôi đi tiếp ra.

¹⁸⁹ Và mỗi lần nào...tôi ở gần một trong những người đó, đó là cách nó xảy ra. Và tôi nghĩ, “Tại sao ma quỷ chúng làm thế?”

190 Lúc ấy những thầy giảng, nói, “Đó là ma quỷ! Đó là ma quỷ!” Họ làm cho tôi tin điều đó.

191 Và rồi đêm ấy ở trên đó khi tôi...khi Ngài liên hệ đến điều đó, tôi đã hỏi Ngài, tôi nói, “Ồ, tại sao là tất cả những bà đồng cốt và những việc giống như thế, và những người đã bị ma quỷ chiếm hữu, họ luôn luôn nói với tôi về Nó; và giới giáo sĩ, anh em của tôi, lại nói rằng đó là tà linh?”

192 Bây giờ hãy nghe điều Ngài đã phán, Đấng này Mà ở trong bức tranh đang treo trên đó. Ngài phán, “Như nó đã có lúc đó, bây giờ nó cũng vậy.” Và Ngài bắt đầu nhắc tôi, rằng, “Khi chức vụ của Đức Chúa Jêsus Christ của chúng ta bắt đầu xảy ra, những mục sư truyền đạo đã nói, ‘Ngài là Bê-ên-xê-bun, ma quỷ’; nhưng ma quỷ nói, ‘Ngài là Con Đức Chúa Trời, Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên.’ Ma quỷ...Và hãy nhìn xem Phao-lô và Ba-na-ba khi họ đi lên đó để giảng dạy. Những mục sư truyền đạo đã nói, ‘Những người này muốn lật đổ cả thế giới. Họ là ma quỷ, họ là—họ là ma quỷ.’ Và một thầy bói già nhỏ bé ở ngoài đường phố, đã nhận biết rằng Phao-lô và Ba-na-ba là những người của Đức Chúa Trời, nói, ‘Họ là những người của Đức Chúa Trời mà đã nói cho chúng ta đường lối của Sự Sống.’” Đúng thế không? “Những nhà thông linh và những thầy bói, những người đã bị ma quỷ chiếm hữu.”

193 Nhưng chúng ta làm cho hệ thống thần học lên men quá đến nỗi chúng ta không biết gì về Thánh Linh. Tôi hi vọng anh em yêu mến tôi sau điều này. Nhưng đó là những gì nó xảy ra. Tôi cũng, muốn nói Ngũ Tuần! Đúng thế. Chỉ la lớn và nhảy múa chung quanh không có nghĩa anh em biết gì về Thánh Linh.

194 Đó là sự tiếp xúc cá nhân, mặt đối mặt, đó là những gì anh em cần. Đó là loại Hội thánh Đức Chúa Trời đang chuẩn bị dấy lên, đúng thế, khi họ đến với nhau trong sự hiệp nhất và quyền năng, trong Thánh Linh.

195 Và Ngài đã nhắc đến điều đó. Ngài đã phán bảo tôi cách mà giới mục sư truyền đạo đã nhầm lẫn Nó, và quả quyết với tôi giới mục sư truyền đạo đã hiểu lầm Nó. Và khi Ngài nói cho tôi biết tất cả về điều này và như thế nào mà Chúa Jêsus...

196 Tôi nói, “Ồ, thế còn điều này, những điều này xảy đến với tôi thì thế nào?”

197 Và, anh em biết, Ngài phán, “Điều đó sẽ tăng lên gấp nhiều lần và càng lúc càng vĩ đại hơn.” Rồi Ngài chỉ dẫn cho tôi, nói cho tôi Chúa Jêsus đã làm điều đó như thế nào; cách mà Ngài đã đến và Ngài bị một Quyền năng chiếm hữu để có thể biết trước những sự việc và nói với người đàn bà bên giếng, tuyên bố không phải là một đấng chữa lành, tuyên bố làm những điều đó đúng như Cha đã tỏ cho Ngài.

Tôi nói, “Ồ, đó sẽ là loại thần linh gì?”

Ngài phán, “Đó là Đức Thánh Linh.”

198 Lúc ấy điều gì đó đã xảy ra bên trong tôi ở đó, mà tôi nhận biết rằng chính điều mà tôi đã quay lưng là điều Đức Chúa Trời đã đưa tôi đến đây. Và tôi nhận thấy rằng nó thật giống như những người Pha-ri-si kia trong những ngày đã qua, họ đã giải thích sai Kinh Thánh cho tôi. Rồi từ đó tôi đã nhận sự thông giải của riêng mình về Nó, những gì Đức Thánh Linh đã phán.

Tôi nói với Ngài, “Tôi sẽ đi.”

Ngài phán, “Ta sẽ đi với người.”

199 Và Thiên sứ bước vào lại trong Ánh Sáng mà bắt đầu đến theo một chiều hướng nhất định, và bay vòng quanh và vòng quanh, và quanh chân Ngài như thế, đi lên vào trong Ánh Sáng và đi ra khỏi tòa nhà.

Tôi về nhà với một con người mới.

200 Bước qua để đến nhà thờ và nói với nhiều người ở đó về điều ấy. Đó...là vào tối Chúa nhật.

201 Và vào tối thứ Tư họ mang đến một người đàn bà ở đó, một trong những y tá của bệnh viện Mayo đang hấp hối vì bệnh ung thư, không có gì ngoài cái bóng. Khi tôi bước xuống để nắm giữ bà, có một khả tượng đến phía trước, cho thấy lưng của bà đang được nuôi dưỡng trở lại. Và bà ở trong danh sách ở Louisville, “đã chết trong nhiều năm.” Lúc đó bà ở Jeffersonville, đang điều dưỡng, đang được điều dưỡng đã nhiều năm. Vì, tôi đã ngược lên ở đó, và tôi thấy một khả tượng. Tôi quay quanh, hầu như

không biết tôi đang làm gì, lúc đứng ở đó, tôi run run khi lần đầu tiên họ mang đến trường hợp đó và đặt nó xuống đấy. Và những nữ y tá và những việc khác đang đứng quanh bà, và bà nằm ở đó, và gương mặt bà hóp vào và đôi mắt trợn ngược.

202 Margie Morgan. Nếu các bạn muốn viết cho bà, đó là 411 Đại lộ Knobloch, Jeffersonville, Indiana. Hay viết đến Bệnh viện Clark County, Jeffersonville, Indiana. Để bà ấy cho các bạn lời—lời chúng.

203 Tôi đã nhìn xuống đó. Và trường hợp đầu tiên đó ở đây, để thấy từ đây xuất phát, ở đó đến một khái tượng. Tôi thấy người đàn bà đó đang được điều dưỡng trở lại, bước đi dạo quanh, tốt và mạnh mẽ và khỏe mạnh. Tôi nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, ‘Bà sẽ sống và không chết!’”

204 Chồng bà, một người có địa vị rất cao trong những việc thế gian này, đã nhìn tôi như *thế*. Tôi nói, “Thưa ông, ông đừng sợ! Vợ ông sẽ sống.”

205 Ông ấy đã gọi tôi ra, nói...nhắc đến hai hay ba bác sĩ, nói, “Ông biết họ không?”

Tôi đáp, “Biết.”

206 “Ồ,” nói, “tôi đã chơi gôn với ông ấy. Ông ấy nói, ‘Bệnh ung thư đã bao quanh ruột bà ấy, thậm chí ông không thể dùng sơ-ranh bơn chất lỏng vào ruột để rửa sạch.’”

207 Tôi nói, “Tôi không quan tâm đến những gì bà ấy đã mắc phải! Điều gì đó đã giáng xuống đây, tôi đã thấy một khái tượng! Và Người đó đã nói cho tôi biết, nói, bất cứ điều gì tôi thấy, nói điều đó và nó sẽ như vậy. Và Ngài đã phán với tôi và tôi tin điều đó.”

208 Ngợi khen Đức Chúa Trời! Rồi vài ngày sau bà đã làm việc tắm rửa cho mình, đang đi dạo. Bà cân nặng khoảng một trăm sáu mươi lăm cân lúc ấy, với một sức khỏe hoàn hảo.

209 Thế rồi khi tôi chấp nhận, nó diễn ra liên tục. Lúc đó Robert Daugherty gọi tôi. Và ở đây nó đã diễn ra, xuống qua bang Texas, qua khắp thế giới.

210 Và một đêm nọ, trong khoảng bốn hay năm lần bất tỉnh...Tôi không thể hiểu việc nói tiếng lạ và đại loại như thế. Tôi tin vào

phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, tin rằng người ta có thể nói tiếng lạ. Và một đêm nọ khi tôi đang bước ra về phía...trong một giáo đường, San Antonio, Texas, bước ra ở đó, một người nhỏ bé đang ngồi đây bắt đầu nói tiếng lạ giống như cuộc đấu súng, hay là súng máy, rất nhanh. Đi trở lại, phía sau đó, một người đứng dậy và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Người đàn ông đó đang đi tới bực giảng tiến tới có một chức vụ đã được Đức Chúa Trời Toàn Năng phong chức. Và như Giảng Báp-tít đã được sai đến như một người dọn đường đầu tiên về sự đến của Đức Chúa Jêsus Christ, vì vậy người đó đem theo một Sứ điệp mà sẽ gây ra sự Đến lần thứ Hai của Đức Chúa Jêsus Christ.”

211 Tôi như bị chôn chân trong giày mình. Tôi ngược lên, tôi nói, “Ông biết người đó không?”

Ông ấy đáp, “Không, thưa ông.”

Tôi nói, “Ông biết người đó không?”

Ông ấy đáp, “Không, thưa ông.”

Tôi hỏi, “Ông biết tôi không?”

Ông ấy đáp, “Không, thưa ông.”

Tôi hỏi, “Ông đang làm gì ở đây?”

212 Ông ấy nói, “Tôi đã đọc điều đó trên một tờ báo.” Và luôn luôn...Đó là đêm đầu tiên của buổi nhóm.

Tôi nhìn lướt qua đó và tôi nói, “Ông đã đến đây như thế nào?”

213 Tôi nói, “Một số người nói với tôi rằng ông sẽ có mặt ở đây, ‘một người chữa lành Thiêng liêng,’ và tôi đến.”

Tôi nói, “Không phải hết thấy các anh đều biết nhau à?”

Ông ấy nói, “Không.”

214 Ồ, chào ôi! Ở đó tôi đã thấy rằng chính quyền năng của Đức Thánh Linh...Nơi một lần trở lại đó tôi đã nghĩ điều đó sai, và tôi biết rằng tôi...Cùng một Thiên sứ này của Đức Chúa Trời được liên hiệp với những người mà đã có những điều đó. Mặc dù họ có người giả và có nhiều sự lộn xộn và nhiều tiếng ồn ào trong đó, nhưng trong đó có một thứ chân thật. [Băng trống—Bt.]...Đấng Christ. Và tôi đã thấy rằng nó—nó thì đúng.

215 Ồ, nhiều năm đã trôi qua, và trong những buổi nhóm dân sự sẽ thấy, những khải tượng và đại loại như vậy.

216 Có lần một nhà nhiếp ảnh đã chụp được Nó trong một bức hình khi tôi đang đứng dưới nơi nào ở Arkansas, tôi tin là thế, trong một buổi nhóm gần như thế này, thính phòng gần như thế này. Và tôi đang đứng, đang cố gắng giải thích về Nó. Nhiều người biết, họ sẽ ngồi và lắng nghe, những người Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, và vân vân. Và rồi tôi tình cờ nhìn, đang đến vào cửa, Nó đến đây, đang đi vào, “Huuss, huuss!”

217 Tôi đã nói, “Tôi sẽ không phải nói nữa, vì Nó đang đến ở đây lúc này.” Và Nó di chuyển lên, rồi dân sự bắt đầu la lên. Đến gần nơi có tôi và ổn định quanh đó.

218 Ngay lúc Nó đứng yên, một mục sư chạy lên và nói, “Này, tôi thấy Điều đó!” Và Nó đã đánh người đó bị mù hết sức như—như ông có thể, đi loạng choạng trở lui. Anh em có thể xem bức hình của người đó ngay trong cuốn sách ở đó và thấy ông ta loạng choạng với đầu cúi xuống như thế. Anh em có thể thấy bức hình của ông ấy.

219 Và Nó đã dừng lại ở đó. Chỉ một nhà nhiếp ảnh báo chí đã chụp được Nó lúc ấy. Nhưng Chúa không sẵn sàng.

220 Và một đêm tại Houston, Texas, khi, ồ, hàng ngàn lần ngàn người...Chúng ta đã có tám trăm...trên tám ngàn ở tên gì anh em gọi nó, bên trên một sảnh phòng âm nhạc, trở về trên Đại hí trường Sam Houston vĩ đại.

221 Và tối hôm ấy có một cuộc tranh luận ở đó, khi thầy giảng Báp-tít nói tôi “không là gì ngoài một người đạo đức giả hạ cấp và một kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo tôn giáo, và nên bị đuổi ra ngoài thành phố” và ông ta nên là người làm điều đó.

222 Anh Bosworth nói, “Anh Branham, anh để điều gì đó như thế xảy ra à? Hãy giải quyết thách thức của ông ta!”

223 Tôi nói, “Không, thưa anh, tôi không tin vào sự thể hiện thái quá tâm trạng. Phúc Âm không làm ồn ào, Nó đã được làm nên để sống.” Và tôi nói, “Cho dù anh thuyết phục ông ta thế nào đi nữa, ông ta sẽ cứ hành động giống như cách ấy.” Tôi nói, “Ông

ta...sẽ không khiến ông ta thay đổi chút nào. Nếu Đức Chúa Trời không thể nói với lòng ông ta được, thì làm sao tôi có thể?”

²²⁴ Ngày hôm sau đi ra, nói, “Điều đó chỉ cho thấy chúng được tạo ra từ điều gì,” Sử ký Houston. Nói, “Cho thấy những gì chúng được tạo ra, họ sợ tiếp nhận vì những gì họ đang giảng.”

²²⁵ Anh Bosworth lớn tuổi đến gần tôi, theo cách bảy mươi mấy tuổi của anh lúc đó, người anh em lớn tuổi đáng yêu, đặt tay quanh người tôi nói, “Anh Branham,” anh ấy nói, “anh muốn nói anh sẽ không chọn điều đó chứ?”

²²⁶ Tôi nói, “Không, Anh Bosworth. Không, thưa anh. Tôi sẽ không chọn nó.” Tôi nói, “Nó không làm điều tốt.” Tôi nói, “Chỉ gây ra sự ồn ào khi chúng ta rời bục giảng.” Tôi nói, “Tôi đang tổ chức một buổi nhóm bây giờ, và tôi không muốn nhận lấy tất cả những điều phá đổ như thế.” Tôi nói, “Cứ để ông ấy làm điều đó.” Tôi nói, “Chỉ thế thôi, ông ấy chỉ đang bập bẹ.” Tôi nói, “Chúng ta đã có chúng trước đây, và không ích gì để nói chuyện với họ.” Tôi nói, “Họ sẽ đi ngay lập tức, giữ lấy chính mình.” Tôi nói, “Nếu họ đã từng một lần tiếp nhận sự hiểu biết về Lẽ thật và rồi họ không muốn nhận lấy Nó, Kinh Thánh nói họ đã vượt qua lần ranh phân cách và họ sẽ không bao giờ được tha thứ trong thế gian này hay đời sau. Họ đã gọi Nó là ‘ma quỷ’ và họ không thể tránh được điều đó. Họ bị chiếm hữu bằng một linh tôn giáo là ma quỷ.”

²²⁷ Bao nhiêu người biết điều đó đúng, rằng linh ma quỷ là tôn giáo? Đúng, thưa quý vị, đúng là chúng có thể đúng về cơ bản. Và vì thế, nên, điều đó không hoạt động rất tốt khi tôi nói “cơ bản,” nhưng đó là thật. “Có bề ngoài tin kính nhưng bên trong chối bỏ Quyền phép ấy.” Điều đó đúng. Những dấu kỳ và phép lạ, luôn luôn là những gì minh chứng Đức Chúa Trời. Và Ngài đã phán sẽ xảy ra trong những ngày sau rất giống như vậy. Và hãy để ý!

²²⁸ Anh Bosworth lớn tuổi, tôi...anh đã định đến với tôi, và anh hầu như đã mệt mỏi. Vừa từ nước Nhật trở về. Anh đã định ở đây. Anh sẽ tiếp tục ở tại Lubbock với tôi. Và vì thế anh đã...anh đã bị cảm lạnh, nhẹ, vì thế anh không thể đến lần này, anh và vợ anh. Và vì vậy anh...

229 Tất cả đều nghĩ anh trông giống như Ca-lép. Anh đã đứng đó, anh nói, “Ồ, Anh Branham,” phong cách rất đáng tôn quý đó, anh em biết đấy, anh nói, “để tôi đi làm điều đó,” và nói, “nếu anh không muốn làm.”

230 Tôi nói, “Ồ Anh Bosworth, tôi—tôi không muốn anh làm điều đó. Anh có thể bị làm ồn ào.”

Anh ấy nói, “Sẽ không có một lời ồn ào nào đâu.”

231 Bây giờ, ngay trước khi tôi chấm dứt, hãy lắng nghe điều này. Anh đã đi xuống đó. Tôi nói, “Nếu anh không làm ồn ào, thì tốt lắm.”

Nói, “Tôi hứa không làm ồn ào.”

232 Gần ba mươi ngàn người tụ họp để đến thánh phòng ấy đêm đó. Anh Wood, đang ngồi ở đằng kia, đã có mặt vào lúc đó, và đang ngồi trong thánh phòng ấy. Và tôi...

233 Con trai tôi nói, hay...Vợ tôi nói, “Anh sẽ không đi xuống dự buổi nhóm đó chứ?”

234 Tôi nói, “Không. Anh không muốn đi xuống đó và nghe họ làm nặng xì lên. Không, thưa quý vị. Tôi sẽ không xuống đó và nghe họ làm ồn về điều đó.”

Khi trời tối, Điều gì đó nói, “Cứ đi xuống đó.”

235 Tôi đã đón xe tắc-xi, em trai tôi, và vợ cùng các con tôi, chúng tôi đi xuống đó. Và tôi đi lên trong ba mươi cái ban công, cao như thế, và ngồi xuống.

236 Anh Bosworth thân mến đi ra đó thật giống như một nhà ngoại giao lão luyện, anh em biết đấy. Anh đã sao ra một số... Anh đã có sáu trăm lời hứa khác nhau trong Kinh Thánh được chép ra đó. Anh nói, “Bây giờ, Tiến sĩ Best, mời anh lên đây và sẽ nhận một trong những lời hứa này và bác bỏ nó bằng Kinh Thánh. Mỗi một lời hứa này đều ở trong Kinh Thánh, liên quan đến việc Chúa Jêsus Christ chữa lành người đau trong thời đại này. Nếu anh lấy một trong những lời hứa này và, bằng Kinh Thánh, chống lại nó bằng Kinh Thánh, tôi sẽ ngồi xuống, bắt tay anh, và nói, ‘Anh thì đúng.’”

237 Ông ấy nói, “Tôi sẽ nhận điều đó khi tôi lên đây!” Ông ta muốn cuối cùng ông có thể chế giễu Anh Bosworth, đây.

238 Vì thế Anh Bosworth nói, “Ồ, Anh Best, tôi sẽ hỏi anh một câu, và anh sẽ trả lời tôi ‘đúng’ hay ‘không,’” nói, “chúng ta sẽ thật sự giải quyết cuộc tranh luận ngay bây giờ.”

Và ông ấy nói—ông ấy nói, “Tôi sẽ nhận điều đó!”

Anh đã hỏi người làm giám khảo anh có thể hỏi ông ta không. Nói, “Được.”

239 Anh nói, “Anh Best, những danh cứu chuộc của Đức Giê-hô-va được áp dụng cho Chúa Jêsus không? ‘Có’ hay ‘không?’”

240 Điều đó được giải quyết. Tất cả chỉ có thế. Tôi nói cho anh em biết, tôi thật sự cảm thấy điều gì đó cứ đi qua tôi suốt từ đầu đến cuối. Tôi không bao giờ nghĩ về điều đó, chính tôi, đây. Và tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi, ông ta không thể trả lời được! Điều đó trói buộc nó.”

Anh nói, “Ồ, Tiến sĩ Best, tôi—tôi ngạc nhiên.”

Ông ấy nói, “Tôi sẽ quan tâm điều đó!”

241 Nói, “Tôi ngạc nhiên rằng anh không thể trả lời câu hỏi dễ nhất của tôi.” Anh thật bình tĩnh, và anh đã biết mình đang đứng ở đâu. Vì vậy nên ông ấy chỉ ngồi xuống với câu Kinh Thánh đó.

Nói, “Anh chờ ba mươi phút, tôi sẽ trả lời câu đó sau!”

242 Và Anh Bosworth lão niên ngồi đó và lấy lời Kinh Thánh và đã trói buộc con người đó trong một nơi như vậy cho đến nỗi mặt ông ta đỏ lên, gần như anh em có thể quẹt một que diêm trên nó.

243 Ông ấy đứng lên giận dữ, từ chỗ đó, và ném những tờ giấy xuống nền nhà, đi lên đó và giảng một bài giảng Campbellite thật hay. Tôi là người Báp-tít, tôi biết những gì họ tin. Ông ấy không bao giờ... Ông ấy đang giảng về sự phục sanh, “khi sự hay chết này mặc lấy sự không hay chết,” thì chúng ta sẽ có sự chữa lành Thiêng liêng.” Ô, chao ôi! Chúng ta cần sự chữa lành Thiêng liêng để làm gì sau khi chúng ta bất diệt (“khi thân thể hay hư nát này mặc lấy sự không hay hư nát,” sự sống lại của người chết)? Ông ấy thậm chí nghi ngờ phép lạ mà Chúa Jêsus đã làm cho

La-xa-rơ, nói, “Ông đã chết lần nữa, và đó chỉ là điều tạm thời.”
Hiểu không?

244 Và khi ông đã xong như thế, ông nói, “Hãy mang đến một người chữa lành Thiêng liêng và cho tôi thấy người đó thực hiện!”

245 Lúc đó họ hơi bối rối một chút. Anh Bosworth nói, “Tôi ngạc nhiên về anh, Anh Best à, không trả lời câu hỏi tôi đã hỏi anh.”

246 Và vì thế lúc đó ông ta trở nên thật điên rồ, ông nói, “Hãy đưa người chữa lành Thiêng liêng ra đây và để tôi xem người đó thực hiện!”

Nói, “Anh Best, anh tin vào việc nhiều người được cứu không?”

Ông ta nói, “Chắc chắn!”

Nói, “Anh muốn được gọi là một người cứu thế Thiêng liêng không?”

Nói, “Chắc chắn không!”

247 “Cũng không...Điều đó sẽ không khiến anh trở thành người cứu thế Thiêng liêng bởi vì anh đã giảng dạy về sự cứu rỗi linh hồn.”

Ông ta nói, “Ồ, chắc chắn không!”

248 Nói, “Điều đó cũng không khiến Anh Branham một người có ơn chữa lành Thiêng liêng bởi giảng dạy về sự chữa lành Thiêng liêng cho thân thể. Anh ấy không phải là người chữa lành Thiêng liêng, anh ấy chỉ cho nhiều người đến với Đức Chúa Jê-sus Christ.”

249 Và ông ấy nói, “Hãy mang người ấy đến đây, để cho tôi thấy người ấy thực hiện! Hãy cho tôi xem những người đã được chữa lành, trong một năm nay, rồi tôi sẽ nói cho anh biết tôi tin Nó hay không.”

250 Anh Bosworth nói, “Anh Best, điều đó dường như giống trường hợp khác ở Đồi Sọ, ‘Hãy xuống khỏi Thập tự giá và chúng tôi sẽ tin Ngài.’” Hiểu không?

251 Và vì vậy, ò, lúc đó ông ta thật sự nổi nóng. Ông ta nói, “Hãy cho tôi xem người đó thực hiện! Hãy cho tôi xem người đó thực

hiện!” Những người làm trung gian bảo ông ta ngồi xuống. Ông ta đã bước đến đằng kia, và có một thầy giảng Ngũ Tuần đang đứng đó, đã tát cho ông ta một cái mạnh hết sức phía bên kia bực giảng. Và vì vậy họ ngăn ông ấy lại. (Vì vậy Anh Bosworth nói, “Này, này! Đứng, đứng.”) Vì vậy những người hòa giải bảo ông ta ngồi xuống.

²⁵² Raymond Richey đứng dậy, nói, “Đây là thái độ của Hội đồng Báp-tít miền Nam à?” Nói, “Quý vị mục sư truyền đạo Báp-tít, Hội đồng Báp-tít miền Nam gửi người này đến đây hay ông ta tự đến?” Họ không trả lời. Ông hỏi, “Tôi hỏi anh em!” Ông biết họ, mọi người.

²⁵³ Họ nói, “Ông ấy tự đến.” Bởi vì tôi biết những người Báp-tít, cũng tin vào sự chữa lành Thiêng liêng. Vì vậy ông nói, “Ông ấy tự đến.”

²⁵⁴ Vậy nên đây là những gì đã xảy ra sau đó. Sau đó Anh Bosworth nói, “Tôi biết Anh Branham có mặt trong buổi nhóm, nếu anh ấy muốn đến và giải tán cử tọa, rất tốt.”

Vì thế Howard nói, “Anh ngồi im!”

Tôi nói, “Tôi đang giữ im lặng.”

²⁵⁵ Và ngay lúc ấy Điều gì đó đến gần, bắt đầu quay chung quanh, và tôi biết Đó là Thiên sứ của Chúa, phán “Hãy đứng dậy!”

²⁵⁶ Khoảng năm trăm người đặt tay họ với nhau như thế này, làm thành một lối đi, từ phía dưới lên bực giảng.

²⁵⁷ Tôi nói, “Thưa các bạn, tôi không phải là người chữa lành Thiêng liêng. Tôi là anh em của các bạn.” Tôi nói, “Anh Best, với không...” Hay là, “Anh Best,” tôi nói, “không coi thường anh, người anh em của tôi, chút nào. Anh có quyền đối với sự tin chắc của anh, tôi cũng vậy.” Tôi nói, “Dĩ nhiên, anh em thấy anh ấy không thể chứng minh điều đó, quan điểm của anh, bởi Anh Bosworth. Anh cũng không thể chứng minh bởi bất cứ ai điều đó đã được đọc kỹ trong Kinh Thánh, rằng biết những điều đó.” Tôi nói, “Và đến mức như việc chữa lành nhiều người, tôi không thể chữa lành họ, Anh Best à. Nhưng tôi có mặt ở đây mỗi đêm, nếu anh muốn thấy Chúa thi hành phép lạ, cứ đến xem. Ngài thực hiện điều đó mỗi đêm.”

258 Và ông ấy nói, “Tôi muốn thấy ông chữa lành người nào đó và cho tôi nhìn thấy họ! Ông có thể thoi miên họ bằng thuật thoi miên của mình, nhưng,” nói, “tôi muốn thấy những người đã được ông chữa lành trong một năm trở lại đây!”

Tôi đáp, “Được, anh có quyền kiểm tra họ, Anh Best.”

259 Ông ấy nói, “Chẳng có gì ngoài một đám thánh quá máu ngốc nghếch các anh tin vào thứ vớ vẩn như thế. Những người Báp-tít không tin chuyện vô lý như vậy.”

260 Anh Bosworth nói, “Chờ một chút.” Nói, “Bao nhiêu người ở ngoài đó, trong hai tuần nhóm này ở đây, đang đứng trong những vị trí tốt với những nhà thờ Báp-tít đẹp đẽ này ở Houston đây, mà có thể chứng minh rằng quý vị đã được chữa lành bởi Đức Chúa Trời Toàn Năng trong lúc Anh Branham đã ở đây không?” Và hơn ba trăm người đứng lên. Nói, “Còn về điều đó?”

261 Ông ấy nói, “Họ không phải những tín đồ Báp-tít!” Nói, “Bất cứ ai có thể làm chứng điều gì, điều đó vẫn không làm cho nó đúng!”

262 Nói, “Lời Đức Chúa Trời nói nó đúng, và anh không thể chống lại điều đó. Và dân sự nói nó đúng, và anh không thể nói ngược lại điều đó. Vậy anh định làm gì về Nó?” Đấy, giống như thế.

263 Tôi nói, “Anh Best, tôi chỉ nói với anh điều gì là Lẽ thật. Và nếu tôi nói thật, Đức Chúa Trời bắt buộc hỗ trợ với Lẽ thật.” Tôi nói, “Nếu Ngài không...Nếu Ngài không ủng hộ Lẽ thật, thế thì Ngài không phải là Đức Chúa Trời.” Và tôi nói, “Tôi không chữa lành dân sự. Tôi được sanh ra với một—với một ân tứ để thấy những điều này, thấy nó xảy ra.” Tôi nói, “Tôi biết mình bị hiểu lầm, nhưng tôi có thể không làm nhiều hơn sự làm trọn nhận thức tội lỗi của lòng tôi.” Tôi nói, “Tôi tin rằng Đức Chúa Jêsus Christ đã sống lại từ kẻ chết. Và nếu Thánh Linh đến chỉ cho thấy những khả tượng và đại loại như thế, nếu điều đó đã bị chất vấn, tình cờ gặp và khám phá.” Tôi nói, “Chỉ thế thôi.” Nhưng tôi nói, “Nhưng vì chính tôi, tôi không thể làm bất cứ điều gì thuộc về chính tôi.” Và tôi nói, “Nếu tôi nói Lẽ thật, Đức Chúa Trời đã bắt buộc tôi, làm chứng rằng Đó là Lẽ thật.”

²⁶⁴ Và gần như lúc ấy, Điều gì đó đến, “Huuuuusss!” Rồi Ngài đến, giáng ngay xuống. Và Hiệp hội Nhiếp ảnh Mỹ, Công ty Điện ảnh Douglas ở Houston, Texas, có máy ảnh lớn đặt ở đó (họ bị cấm chụp hình), đã chụp bức hình.

²⁶⁵ Khi họ ở đó để chụp hình của Ông Best, và ông ấy—ông ấy nói, trước khi tôi đi xuống đó, ông ấy nói, “Chờ một chút! Tôi có sáu mẫu ảnh đang đến đây!” Ông ấy nói, “Đây này, hãy chụp cho tôi bức hình ngay bây giờ!” Và ông ta đưa ngón tay mình vào mũi người thánh đồ cao niên đó, giống như thế, và nói, “Bây giờ hãy chụp hình tôi!” Và họ đã chụp. Rồi ông kéo ngón tay ông ra và giơ nó lên, nói, “Nào chụp hình tôi!” Và họ đã chụp nó như thế. Rồi ông ta đã làm như thế, sửa tư thế để chụp hình. Ông ta nói, “Anh sẽ thấy hình này trên tạp chí của tôi!” giống như thế.

²⁶⁶ Anh Bosworth đứng đó và không hề nói điều gì. Lúc đó họ chỉ chụp được bức hình về điều Này.

²⁶⁷ Trên đường về nhà tối hôm đó, (chàng trai Công giáo đã chụp nó), ông ấy nói điều này với một cậu con trai khác, ông ấy nói, “Anh nghĩ gì về điều Đó?”

²⁶⁸ Ông ấy nói, “Tôi biết tôi đã phê bình ông ấy. Cái bươu cổ đã rời khỏi cổ họng người đàn bà đó, tôi nói ông ấy đã thôi miên bà ta.” Nói, “Tôi có thể đã sai về vấn đề ấy.”

Nói, “Anh nghĩ gì về bức hình đó?”

“Tôi không biết.”

²⁶⁹ Họ bỏ nó vào trong chất a-xít. Đây là bức hình của ông ấy, anh em có thể hỏi ông ấy nếu anh em muốn. Họ đi về nhà, ông ấy đặt nó ở đó và hút thuốc. Rồi đi vào và kéo ra một cái của Anh Bosworth, nó là âm bản. Kéo ra hai, ba, bốn, năm, sáu, và mỗi cái chúng đều trắng trơn. Đức Chúa Trời không cho phép bức hình của người thánh đồ lớn tuổi của Ngài đứng chung với kẻ giả hình đó, với cái mũi của ông, hay bàn tay, bàn tay nắm chặt dưới mũi ông như thế. Ngài không cho phép điều đó.

²⁷⁰ Họ đã kéo ra cái kế tiếp, và Nó đây này. Con người đó đã bị đau tim, tối hôm ấy, họ nói thế.

²⁷¹ Và họ đã gửi âm bản này đến Washington, DC. Nó đã được giữ bản quyền, đã gửi trở lại.

272 Và George J. Lacy, người đứng đầu của dấu tay F.B.I. và tư liệu, và vân vân, một trong những người hiểu tường tận nhất trên cả thế giới, đã mang đến đây và giữ lại trong hai ngày để kiểm tra máy ảnh, ánh sáng, mọi thứ khác. Và khi chúng tôi đến chiều hôm ấy, ông ấy nói, “Thưa Mục sư Branham, tôi, cũng từng là một người đã chỉ trích ông.” Ông ấy nói, “Và tôi đã nói đó là phép tâm lý, người nào đó nói họ đã thấy những Ánh Sáng đó cùng những việc như thế.” Và nói, “Ông biết đấy, người giả hình trước đây thường nói thế” (ông ấy muốn nói những kẻ không tin) “những bức hình quanh họ, vầng sáng đó chung quanh Đấng Christ, chung quanh các thánh đồ,” ông nói, ‘điều đó chỉ đơn giản là thuộc về tâm lý học.’” Nhưng nói, “Thưa Mục sư Branham, con mắt cơ học của chiếc máy ảnh này sẽ không chụp hình tâm lý! Ánh Sáng đập vào ống kính, hay đập vào bản phim, và Nó đấy.” Và ông ấy nói...

273 Tôi trình bày điều đó với họ. Ông ấy nói, “Ồ, thưa ông, ông biết điều đó có giá trị gì không?”

Và tôi đáp, “Không phải với tôi, người anh em à, không dành cho tôi.” Và vì thế ông ấy đã nói...

274 “Dĩ nhiên, nó sẽ không bao giờ tỏ ra có hiệu lực trong khi anh còn sống, nhưng ngày nào đó, nếu nền văn minh tiến lên và Cơ-đốc giáo vẫn còn lại, sẽ có điều gì đó xảy ra liên quan tới điều này.”

275 Vì thế, thưa các bạn, tối nay, nếu đây là buổi nhóm cuối cùng của chúng ta trên thế gian này, anh em và tôi ngồi trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời Toàn Năng. Lời làm chứng của tôi là thật. Nhiều, nhiều điều, nó sẽ mất nhiều cuốn sách để viết điều đó, nhưng tôi muốn anh em biết.

276 Bao nhiêu người ở đây thực sự, không có bức hình đó, đã thấy Chính Ánh Sáng đang đứng quanh nơi tôi đang giảng? Hãy giơ tay lên, khắp cả tòa nhà, bất cứ người nào đã từng thấy Nó. Đấy, khoảng tám hay mười bàn tay đang ngồi ở đây.

277 Anh em nói, “Có thể—có thể họ thấy Nó và tôi không thấy Nó không?” Vâng, thưa quý vị.

278 Ngôi—ngôi Sao đó mà những nhà thông thái đi theo, đã đi qua mọi dải thiên văn. Không ai thấy Nó ngoài họ. Họ là những người duy nhất đã thấy Nó.

279 Ê-li đang đứng đó nhìn thấy hết thảy những chiếc xe ngựa lửa kia, và mọi việc khác. Và Ghê-ha-xi nhìn quanh, ông không thể thấy chúng ở đâu. Đức Chúa Trời phán, “Hãy mở mắt nó ra để nó có thể thấy được.” Và rồi ông ta đã thấy chúng, đấy. Nhưng ông là một chàng trai tốt, đứng ở đó nhìn quanh, nhưng ông không thể thấy điều đó. Chắc chắn vậy. Điều đó được ban cho một số người thấy, và một số người không thể thấy. Và đó là thật.

280 Nhưng bây giờ anh em nào chưa bao giờ thấy Nó, chưa bao giờ thấy Nó, và anh em nào đã thấy Nó bằng đôi mắt xác thịt của mình và chưa bao giờ thấy bức hình đó, tuy nhiên những người đã từng thấy bức hình có một chứng cứ tuyệt vời hơn anh em đã từng thấy Nó bằng đôi mắt xác thịt. Bởi vì anh em, với đôi mắt tự nhiên của mình, có thể bị nhầm lẫn, nó có thể là một ảo giác. Đúng thế không? Nhưng Đó không phải là ảo ảnh, Đó là Sự thật, chỗ mà sự nghiên cứu khoa học chứng minh Nó là Sự thật. Vì vậy Chúa Jêsus đã làm điều này.

“Thế thì anh nghĩ Nó là gì,” anh em nói, “Anh Branham?”

281 Tôi tin rằng Nó cũng chính là Trụ Lửa đã dẫn dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ai Cập đến xứ Pa-les-tine. Tôi tin Nó cũng là Thiên sứ của Ánh Sáng đi vào trong—trong tù và đến với Thánh Phi-e-rơ và đụng vào ông, rồi đi trước và mở cửa ngục và đưa ông ra ngoài ánh sáng. Và tôi tin rằng Đó chính là Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. A-men! Ngài là Chúa Jêsus không hề thay đổi của ngày hôm nay mà cũng là Ngài của hôm qua. Ngài sẽ mãi mãi là Chúa Jêsus giống như vậy.

282 Và trong lúc tôi đang nói về Nó, cũng Ánh Sáng ấy trên bức hình đó đang đứng ở trên...đang đứng không phải trên hai chân từ chỗ tôi đang đứng ngay lúc này. Đúng thế. Tôi không thể thấy Nó bằng đôi mắt của—của tôi, nhưng tôi biết Nó đang đứng đây. Tôi biết Nó đang ở trong tôi ngay lúc này. Ô! Nếu anh em có thể chỉ biết sự khác biệt khi quyền năng của Đức Chúa Trời Toàn Năng bắt lấy, và cách mà những sự việc trông khác như thế nào!

283 Đó là một sự thách thức, bất cứ ai. Tôi không định cầu nguyện cho người đau, tôi định làm một sự ủy thác. Nhưng sự hiện thấy đang ở trên dân sự. Ừ-m. Đức Chúa Trời biết điều đó. Tôi sẽ không gọi hàng người cầu nguyện, tôi sẽ chỉ để anh em ngồi đó. Bao nhiêu anh chị em ở đây không có thể cầu nguyện? Hãy giơ tay cho chúng ta thấy, người nào đó không có thể cầu nguyện, không có một thể cầu nguyện.

284 Một phụ nữ da màu đang ngồi ở đây, tôi thấy chị giơ tay lên. Đúng không? Chỉ đứng lên để tôi có thể thấy một mình chị một chút. Tôi không biết Đức Thánh Linh sẽ nói gì, nhưng chị đang nhìn tôi chân thành hết sức. Chị không có thể cầu nguyện phải không? Nếu Đức Chúa Trời Toàn Năng sẽ bày tỏ cho tôi sự lo lắng của chị là gì...Tôi chỉ đang thực hiện điều này để bắt đầu, chỉ để khởi đầu. Chị tin tôi là...Chị biết không có điều gì...không một điều nào tốt về tôi. Nếu chị là người phụ nữ đã kết hôn, tôi không có gì khác nhiều hơn chồng chị. Tôi chỉ là một người. Nhưng Đức Chúa Jêsus Christ là Con Đức Chúa Trời, và Ngài đã ban Thánh Linh Ngài để minh chứng những điều này.

285 Nếu Đức Chúa Trời muốn nói với tôi có điều gì không ổn với chị (và chị biết không có cách nào cho tôi có thể tiếp xúc với chị), chị sẽ tin bằng cả tấm lòng mình chứ? [Chị đó nhận xét—Bt.] Đức Chúa Trời ban ơn cho chị. Thế thì bệnh huyết áp cao của chị đã lìa khỏi chị. Đó là điều chị có. Không đúng thế sao? Thế thì ngồi xuống.

286 Anh em cứ tin điều đó một lần! Tôi thách thức bất cứ ai tin Nó.

287 Hãy nhìn ở đây, cho phép tôi nói cho anh chị em biết một điều. Ma-thê, đến với Chúa Jêsus. Món quà đó sẽ không bao giờ có tác dụng...Sau khi Cha đã tỏ cho Ngài thấy những gì Ngài sắp làm rồi. Nó sẽ không bao giờ có tác dụng. Nhưng bà nói, “Lạy Chúa, tôi...Nếu Ngài đã có ở đây, thì anh tôi sẽ không chết.” Nói, “Nhưng tôi biết ngay lúc này hễ Ngài cầu xin Đức Chúa Trời bất cứ điều gì, Đức Chúa Trời sẽ ban điều đó cho Ngài.”

288 Ngài phán, “Ta là Sự Sống Lại và Sự Sống, kẻ nào tin Ta sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi. Còn ai sống mà tin Ta sẽ không bao giờ chết. Người tin điều này không?”

289 Hãy nghe những gì bà nói. Bà thưa, “Vâng, lạy Chúa. Tôi tin mọi điều Ngài phán là Lễ thật. Tôi tin Ngài là Con Đức Chúa Trời đã đến thế gian.” Đó là sự đến gần của bà, một cách hạ mình.

Bà cảm thấy khác lạ, phải không, thưa bà? Đúng. Đúng thế.

290 Một bà nhỏ bé đang ngồi ngay ở kia, cũng, ở kế bên bà, đang khổ sở vì chứng viêm khớp và bệnh phụ nữ. Đúng thế không, thưa bà? Hãy đứng dậy một lát, bà nhỏ nhấc mặc áo đỏ. Bà rất kín đáo, khái tượng đã đến với bà. Bệnh viêm khớp, bệnh phụ nữ. Đúng thế không? Và ở đây có điều gì đó trong đời sống bà (bà có một—có một cái vẻ thẳng thắn tốt đẹp với bà): bà có nhiều sự lo lắng trong đời sống, nhiều sự buồn phiền. Và sự buồn phiền đó gần như về người thân yêu của bà, đó là chồng bà. Ông ấy nghiện rượu. Ông ấy không muốn đi nhà thờ. Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên. Đức Chúa Trời ban phước cho bà, thưa bà. Hãy về nhà ngay bây giờ và nhận lãnh phước hạnh của mình. Bà đã được chữa lành, chiếu ánh sáng ra quanh bà.

291 Người đàn ông đang ngồi kế bên anh ấy ở đó. Ông, thưa ông, ông tin không? [Anh ấy nói, “Vâng. Tôi tin.”—Bt.] Ông tin hết lòng không? [“Vâng, thưa anh.”] Ông đã mất một trong những giác quan. Đó là khứu giác. Đúng thế không? Nếu đúng, hãy vẫy tay. [“Đúng thế.”] Hãy đặt tay ông lên miệng, như thế này, nói, “Lạy Đức Chúa Jêsus, con tin Ngài bằng cả tấm lòng.” [“Lạy Chúa Jêsus, con tin Ngài bằng cả tấm lòng.”] Đức Chúa Trời ban phước cho ông. Bây giờ hãy đi. Ông sẽ nhận được sự chữa lành của mình.

292 Hãy có đức tin vào Đức Chúa Trời! Hết thấy anh chị em nghĩ gì về Nó, đằng sau đó? Anh chị em tin không? Hãy thành kính!

293 Có một bà đang ngồi ngay phía sau trong góc đằng kia. Tôi thấy Ánh Sáng đó lơ lửng trên bà. Đó là cách duy nhất mà tôi có thể thấy những gì về nó, Ánh Sáng đó đang ở trên. Ánh Sáng *Này* ở ngay đây đang lơ lửng trên quý bà. Có lẽ chỉ một phút, nếu tôi có thể hiểu được điều đó là gì. Nó sẽ lộ ra...Bà đang đau khổ vì—vì bệnh tim. Bà đang nhìn thẳng vào tôi.

294 Và chồng bà đang ngồi kế bên bà. Và chồng bà cũng có một số bệnh, ông ấy vừa mới bị đau, rối loạn tiêu hóa, bị đau. Đúng thế không, thưa ông? Hãy giơ tay lên nếu đúng thế. Đúng thế,

chính là bà, thưa bà, có chiếc khăn quàng cổ ở đó. Thưa ông, đúng thế không? Ngày hôm nay ông hầu như bị rối loạn tiêu hóa phải không? Ông bị khó chịu trong dạ dày, người đàn ông. Đúng thế.

²⁹⁵ Cả hai ông bà, đều tin hết lòng không? Ông bà tin nhận Điều đó? Thưa ông, tôi nói ông, ông cũng vậy, tôi thấy ông với bàn tay gơ lên, thói quen hút thuốc. Hãy bỏ điều đó đi. Ông hút những điếu xì-gà, ông không nên làm thế, nó khiến ông bị đau. Đúng thế không? Nếu đúng thế, hãy vẫy tay như thế này. Đó là điều đang làm ông khó chịu. Điều đó tồi tệ cho thần kinh của ông. Hãy quăng thứ kinh tởm đó đi và đừng làm thế nữa, và ông sẽ vượt qua điều đó và được ổn thỏa, và bệnh đau tim của vợ ông sẽ lìa khỏi bà ấy. Ông tin điều đó không? Đúng thế không? Tôi không thể thấy ông được từ nơi đây, và ông biết điều đó, nhưng ông đang mang theo những điều xì-gà trên...trong—trong túi phía trước. Đúng thế. Hãy để nó ra và đặt tay trên vợ ông, hãy nói với Đức Chúa Trời rằng ông đã dứt bỏ thứ đó, ông sẽ đi về nhà khỏe mạnh, ông và vợ ông sẽ trở nên khỏe mạnh. Đáng chúc tụng Danh Đức Chúa Jêsus!

Anh chị em tin hết lòng không?

²⁹⁶ Một bà nhỏ bé này đang ngồi nhìn tôi ở đây. Bà ở trên...ở đó trên ghế phía trước đây, đang ngồi ngay ở đây. Một bà nhỏ bé với một...đang nhìn tôi, ngồi ngay ở đó. Bà không...Bà có thể cầu nguyện, thưa bà, ở ngay đây không? Bà có thể cầu nguyện nào không? Bà tin hết lòng không? Bà tin rằng Đức Chúa Jêsus Christ có thể khiến bà khỏe mạnh không?

²⁹⁷ Bà nghĩ gì về Điều đó, bà đang ngồi kế bên bà ấy? Bà có thể cầu nguyện không, thưa bà? Bà không có à? Bà cũng, muốn khỏe mạnh không? Bà không muốn đi ăn uống trở lại như đã thường đi trước đây, khi bệnh đau bao tử đã chấm dứt à? Bà tin Chúa Jêsus chữa lành cho bà bây giờ không? Hãy đứng dậy nếu bà tin Chúa Jêsus Christ đã chữa lành cho bà. Bà bị loét dạ dày, phải không? Nó gây ra từ tình trạng căng thẳng. Bà đã bị bất an trong một thời gian dài. Đặc biệt những chất a-xít cùng những thứ khác, hay là tôi muốn nói tạo ra chất a-xít, và làm cho những cái răng dễ bị hỏng khi bà ợ thức ăn lên trong mồm. Đó là sự

thật. Đúng, thưa quý vị. Nó là chỗ loét của hệ thống tiêu hóa, nó đang nằm ở bên dưới bao tử của bà. Đôi khi nó thiêu hủy sau khi ăn đặc biệt bánh mì nướng với bơ ở trên. Đúng thế không? Tôi không đọc trong trí của bà, nhưng Đức Thánh Linh thì không thể sai lầm được. Bà đã được chữa lành lúc này. Hãy về nhà, được khỏe mạnh.

²⁹⁸ Anh có trở về theo sự chỉ dẫn này không? Một số người trong anh em ở đó không có thể cầu nguyện, hãy giơ tay lên. Người nào đó không có thể cầu nguyện. Được rồi, hãy kính kiềng, tin hết lòng. Còn ở trên ban-công thế nào? Hãy có đức tin vào Đức Chúa Trời.

²⁹⁹ Tôi không thể làm điều này trong chính mình, điều đó chỉ bởi ân điển chí cao của Ngài. Anh em tin không? Tôi có thể chỉ nói như Ngài tỏ ra cho tôi. Như đức tin của anh em... Tôi nói điều đó để làm lay động đức tin anh em, rồi thấy được cách nào Ngài sẽ dẫn dắt tôi. Anh em có nhận biết điều này—điều này không phải là của anh em không? Anh em đang đứng trong sự Hiện diện của Ngài. Không phải tôi đang làm điều này, chính đức tin của anh em đang làm cho Nó hoạt động. Tôi không thể làm Nó hoạt động. Chính đức tin anh em làm điều đó. Tôi không có cách nào điều khiển Nó. Đợi một lát.

³⁰⁰ Tôi thấy một người da màu đang ngồi trong góc ở đó, hầu như trưởng lão, đeo kính. Ông có thể cầu nguyện không, thưa ông? Hãy đứng lên trên chân của mình một lát. Ông tin tôi là đầy tớ của Đức Chúa Trời, bằng cả tấm lòng không? Ông đang nghĩ về một người khác, phải không? Nếu đúng thế, ông hãy vẫy tay. Không vì chính tôi, em trai của ông. Bây giờ, ông không có thể cầu nguyện. Sẽ không có cách nào để ông đi vào hàng người, bởi vì ông không có thể cầu nguyện. Vậy thì, nếu người nào trong anh em có thể cầu nguyện, đừng—đừng—đừng giơ tay, đấy, vì ông sẽ có cơ hội để đi vào hàng người.

³⁰¹ Nhưng tôi thấy Ánh Sáng đó đang lơ lửng ở trên ông ấy. Nó không bao giờ phá vỡ sự hiện thấy. Tôi không thể chữa lành, thưa anh, tôi không thể. Chỉ Đức Chúa Trời có thể làm điều đó. Nhưng của ông... của ông... ông có đức tin. Ông đang tin. Và có điều—điều gì đó, nó—nó đã gây ra điều đó, cách nào đó.

³⁰² Nếu Đức Chúa Trời Toàn Năng sẽ nói cho người đàn ông này biết bệnh của ông ấy là gì, phần còn lại của anh chị em sẽ nhận được chữa lành không? Có một người, hoàn toàn đứng mười, mười lăm thước cách tôi, tôi chưa bao giờ gặp người đó trong đời. Người ấy đang đứng đó. Nếu Đức Chúa Trời Toàn Năng sẽ bày tỏ điều gì không ổn với người đó, mỗi người trong các bạn nên bước ngay ra đây là người khỏe mạnh. Đức Chúa Trời có thể làm gì hơn nữa? Đúng thế không?

³⁰³ Thưa ông, không có điều gì không ổn với ông. Ông bị yếu, hay thức giấc một chút vào ban đêm, tuyến tiền liệt và đại loại như vậy, nhưng đó không phải là sự lo lắng của ông. Sự lo lắng của ông thì liên quan đến con trai ông. Và con trai ông ở trong một loại cơ sở từ thiện nhà nước, và anh ta là người lưỡng tính. Đúng thế không? Hãy vẫy tay nếu đúng. Điều đó hoàn toàn chính xác.

³⁰⁴ Bao nhiêu người tin bây giờ rằng Đức Chúa Jêsus Christ Con Đức Chúa Trời đang đứng ở đây? Chúng ta hãy đứng lên và dâng sự ca ngợi và nhận sự chữa lành của chúng ta.

³⁰⁵ Đức Chúa Trời Toàn Năng, Đấng Tạo Dựng Sự Sống, Đấng Ban Cho mọi ân tứ tốt lành, Ngài ở đây, là Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không bao giờ thay đổi.

³⁰⁶ Và, ó Sa-tan, người lừa gạt những người này khá lâu, hãy ra khỏi họ! Ta quở trách người bằng sự Hiện diện của Đức Chúa Trời hằng sống Ngài ở đây bây giờ trong hình thức Trụ Lửa, hãy lìa khỏi những người này! Và ra khỏi họ, nhưn Danh Đức Chúa Jêsus Christ!

³⁰⁷ Mỗi người trong anh chị em hãy giơ tay lên và ca ngợi Đức Chúa Trời, và nhận lãnh sự chữa lành của mình, mọi người. [Hội chúng ca ngợi Đức Chúa Trời—Bt.]

*THIÊN SỨ ĐÃ ĐẾN VỚI TÔI NHƯ THẾ NÀO,
VÀ SỰ ỦY THÁC CỦA NGÀI VIE55-0117*

(How The Angel Came To Me, And His Commission)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào thứ Hai, ngày 17 tháng Giêng, năm 1955, tại Trường Trung Học Lane Tech ở Chicago, Illinois, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org